

GETIPT
DOOR DE
NEDERLANDSE
KINDERJURY

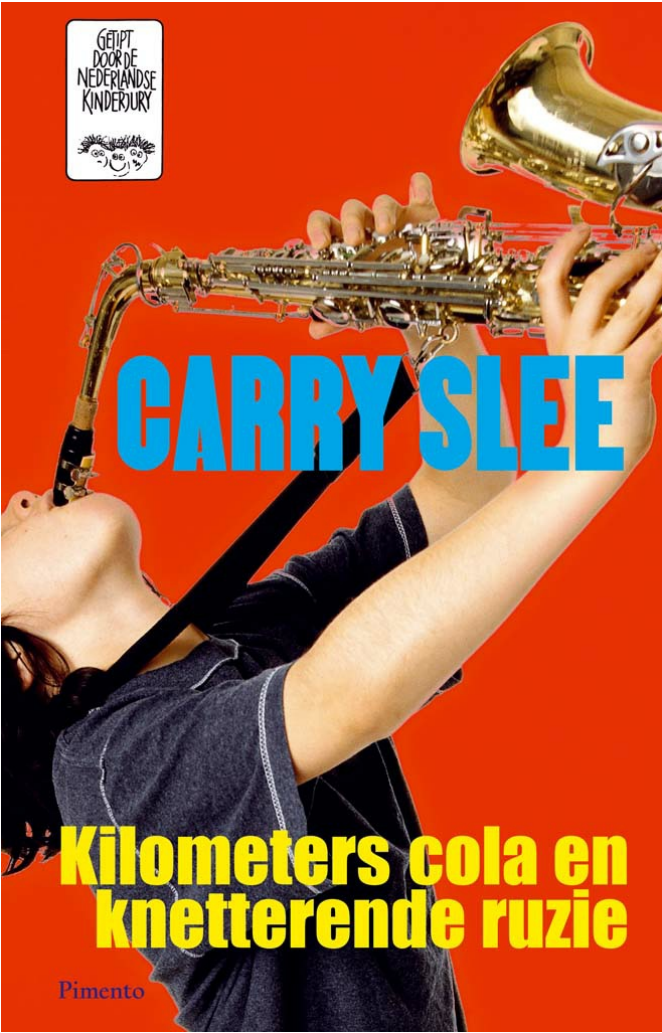

CARRY SLEE

**Kilometers cola en
knetterende ruzie**

Pimento

GETIPT
DOOR DE
NEDERLANDSE
KINDERJURY

CARRY SLEE

**Kilometers cola en
knetterende ruzie**

Pimento

Carry Slee

Kilometers cola

EN KNETTERENDE RUZIE

Getipt door de Nederlandse Kinderjury

www.carryslee.nl

Tekst © 1994 Carry Slee

© 2011 Carry Slee en FMB uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld Zefa / Michael Goldman

Omslagontwerp Rianne Cramer

ISBN 978 90 499 2526 0

NUR 283

Carry Slee is een imprint van FMB uitgevers bv

Deze elektronische uitgave is gebaseerd op de veertiende druk, 2006

Boris I

‘Ik hoef al niet meer met vakantie!’ Met een klap wordt de kamerdeur dichtgeslagen.

Boris kijkt naar de dichte deur. Het is weer zover. Nog geen minuut geleden zaten hij en zijn moeder samen aan tafel vakantieplannen te maken. En nu loopt ze boos de kamer uit. Alleen maar omdat hij zei dat hij wel weer naar Ierland wilde. Daar heeft hij drie jaar geleden zo fijn met zijn vader gevist. Mag hij dan nooit iets over zijn vader zeggen?

Nee dus. Zijn moeder smeeft de reisgids in de la en verdween de keuken in.

Even aarzelt Boris, maar dan gaat hij haar achterna. Hij ziet hoe zijn moeder de afwasbak uit het keukenkastje ruikt en in de gootsteen kwakt.

‘Waarom ben je nou kwaad?’ vraagt hij. ‘Ik bedoelde er heus niks mee.’ Hij kijkt naar zijn moeder. Zo te zien is er geen redden meer aan. Haar ogen spreken boekdelen. Hij kan maar beter zorgen dat hij uit haar buurt blijft, dan is

het zo over. Zonder verder nog iets te zeggen, loopt hij de trap op.

In zijn kamer ligt zijn saxofoon nog uitgestald. Als hij zijn moeder nog kwaaier wil maken, moet hij nu gaan spelen. Nou ja, gelukkig bestaat er nog zoiets als een cd-speler. Hij stopt de stekker in het stopcontact en zet 'm aan. Bij het eerste nummer moet hij meteen aan zijn band denken.

Spannend, morgen komt hun advertentie in de muziekkrant. En dan maar afwachten of er een zangeres op afkomt. Sinds Joyce is verhuisd, hebben ze niemand meer kunnen vinden. Jasper en Nadia maakt het niet zoveel uit. Maar Tessa en Boris vinden het maar niks. Wat is nou een band zonder zangeres?

Als Boris de ruzie allang weer is vergeten, wordt de deur van zijn kamer opengeduwd.

‘Weet je waar we van de zomer naartoe gaan?’ vraagt Tim.

‘Nou?’ Boris kijkt zijn kleine broertje aan.

‘Naar Brittanje, dat zegt mama.’

‘Wááát...?’ Boris springt verrast op en dendert de trap af. ‘Gaan we naar Frankrijk, mam?’ Hij ploft naast zijn moeder op de bank.

‘Wat dacht je hiervan?’ Alsof er niks is gebeurd, duwt zijn moeder de reisgids onder zijn neus.

‘Wat een gave camping!’ zegt Boris.

‘Nou, deze lijkt me anders ook niet gek.’ Zijn moeder slaat een bladzijde om. ‘Dat terras... ik proef de wijn al bijna.’ Ze gaat met haar tong langs haar lippen.

‘Tessa is vorige zomer in Bretagne geweest,’ vertelt Boris enthousiast. ‘Je kunt er heel spannende wandelingen maken.’

‘Reken maar dat wij dat gaan doen!’ Moeder pakt Boris’ hand.

‘Kijk eens wat een mooi viswatertje!’ Boris wijst naar een foto in de reisgids. ‘Mooi dat ik mijn hengel meeneem.’ Het is eruit voordat hij er erg in heeft. Zijn moeder trekt haar hand met een ruk weg. ‘Die hengel blijft thuis!’ zegt ze fel. Ze slaat de reisgids dicht.

Had hij nu zijn mond maar gehouden... ‘Je hebt er ook een heleboel mooie schelpen,’ praat hij er gauw overheen. ‘Dan kun je een schelpenkasteel maken, Tim. Ik help je wel.’

Boris wacht gespannen zijn moeders reactie af. Ze neemt een slok van haar koffie. Haar vingers trillen.

‘Gaan we dan ook samen in zee, mam?’ vraagt Tim.

Moeder haalt diep adem. Ze aait Tim over zijn hoofd. ‘We gaan van alles doen.’

Boris zucht opgelucht. Tenminste niet wéér een uitbarsting.

De advertentie

Zodra Boris het schoolplein op rijdt, gaat zijn blik naar het fietsenhok. Ja, hoor, Jasper, Tessa en Nadia staan al gebogen over de muziekkrant. Tom en Rik lezen over hun schouders mee.

‘Lees voor!’ Boris neemt niet eens de tijd om zijn fiets op slot te zetten.

Jasper schraapt zijn keel en wil gaan lezen, maar Tessa is hem voor. ‘Aantrekkelijke saxofonist met zwart haar zoekt lief zangeresje...’

Iedereen schiet in de lach.

‘Rotmeid!’ Boris rukt het krantje uit haar handen. Hij leest de advertentie zachtjes over. ‘Wie wil zingen in onze band? Inlichtingen bij Tessa de Leeuw. Telefoonnummer 13865.’ Boris knikt goedkeurend. ‘Nu maar hopen dat er iemand op afkomt.’

‘Tuurlijk wel,’ zegt Tessa. ‘We hebben er maar één nodig.’ ‘Jullie hadden de leeftijd erbij moeten zetten,’ vindt Tom. ‘Zo meteen krijgen jullie allemaal ouwe taarten op je dak.’

‘Heb je hem weer,’ lacht Tessa. ‘Welke ouwe taart is nou geabonneerd op de muziekkraant?’

‘Hoe gaan jullie het eigenlijk aanpakken?’ vraagt Rik.

‘We laten iedereen iets zingen,’ zegt Jasper, ‘en de beste nemen we.’

‘Een soort auditie dus?’

Jasper knikt.

‘Nou, Tom, je hoort het.’ Rik geeft zijn vriend een por in zijn zij. ‘We moeten auditie doen.’

‘Geen punt, als wij meedoen, maken die anderen geen schijn van kans.’

‘We zoeken een zangeres, hoor!’ Tessa slaat met het kraantje op Toms hoofd.

‘Dat noem ik discriminatie,’ zegt Tom verontwaardigd.

‘Erger!’ vindt Rik.

‘Wanneer is de auditie ook alweer?’ vraagt Nadia.

‘Weet ze niet meer...’ kreunt Jasper. ‘Zaterdagmiddag. Dat hebben we expres voor jou gedaan, omdat jij ’s morgens naar de moskee moet.’

‘Dus allemaal die middag vrijhouden, jongens. Ik ben niet van plan het in mijn eentje te beslissen,’ zegt Tessa.

‘Dacht je dat wij dat aan jou durfden over te laten?’ Jasper kijkt Tessa uitdagend aan.

‘Nee, Boris is daar het geschiktst voor,’ grinnikt Tom. ‘Als ze een hond heeft, gaat hij gelijk voor de bijl. Al kan ze

geen noot zingen.'

'Nee, dan Jasper,' lacht Rik. 'Ze hoeft maar lang blond haar te hebben en bruine ogen, en ze heeft gewonnen.'

'Nou wordt-ie mooi!' roept Jasper. 'Wie zit hier altijd en eeuwig achter de meiden aan? Nou?'

'Hoef je mij niet zo aan te kijken! Ik heb allang verkering met Tessa, hè, schatteboutje van me?' Tom slaat een arm om Tessa heen.

'Had je gedroomd.' Tessa duwt zijn arm weg. 'Ik heb al verkering met mijn drumstel.'

'En ik dan?' vraagt Rik.

'Met jou hoef ik helemaal geen verkering,' plaagt Tessa.

'Dan neem ik nog liever Drakentandje.'

Rik doet alsof hij moet huilen.

'Kom maar, hoor, Rikkie,' troost Nadia hem. 'Wat ben je toch hard, Tessa. Straks springt Rik voor een trein en dan is het jouw schuld.'

'Opschieten,' zegt Jasper, 'anders springt Drakentandje nog voor een trein. De bel is gegaan.'

'Drakentandje voor een trein springen?' roept Tom uit.

'Die is bikkelhard. Weten jullie wat ik voor mijn opstel had?'

'Nou?'

'Een één.'

'Nog veel voor die twee regels,' lacht Nadia.

Jasper fluit op zijn vingers. 'Hollen, jongens, de deur gaat dicht. Ik heb geen zin om na te blijven.'

Achter elkaar rennen ze de school in. Als ze de klas in komen, zit meneer Visser al achter zijn tafel.

'Drakentandje heeft zijn operetteschoentjes aan,' fluistert Tessa. Ze wijst naar de tafel van de meester. Er steken twee glimmend zwarte puntschoenen onder uit.

Ze zitten nog maar net op hun plaats of de tweede bel gaat. Meneer Visser pakt een stapeltje proefwerken van zijn tafel en deelt ze uit.

'Ik heb een voldoende!' juicht Tessa.

'Ik ook!' Boris zucht opgelucht. Hij draait zich half om naar Tom. 'Wat heb jij?'

'Bijna voldoende,' zegt Tom. 'Op drie puntjes na.'

Als iedereen begint te lachen, wordt de meester kwaad.

'Als ik jou was, zou ik daar niet zo trots op zijn, Tom.

Iemand iets over het proefwerk te vragen?' De ogen van meneer Visser glijden langs de rijen.

Rik steekt zijn vinger op. 'U hebt iets fout gerekend, maar volgens mij is dat goed, meneer.'

'Dan zal het wel onleesbaar zijn.' De meester loopt naar Riks tafel.

Tom kijkt hem na. Hij pakt zijn kladschrift en scheurt er een blaadje uit. 'Als jullie geen geschikte zangeres vinden, kunnen jullie Drakentandje altijd nog vragen,' schrijft hij

erop. Hij vouwt het blaadje dubbel en tikt Alex aan. 'Geef even door aan Tessa.'

In plaats van door te geven, gooit Alex het briefje door de klas. Het belandt precies op Tessa's tafel.

'Ja, Tessa!' klinkt de strenge stem van de meester. 'Lees maar voor.'

Tom geeft Alex een trap onder de tafel. 'Stommerd!'

Tessa vouwt het briefje open. Terwijl haar ogen langs de regels glijden, wordt ze knalrood. Als ze dit voorleest, zit Tom de rest van de dag bij juf Mol in de klas.

'Nou, laat ons ook eens meegenieten,' zegt meneer Visser. 'Of heb je liever dat ik het voorlees?'

'Nee... eh... lieve Tessa,' verzint ze gauw. 'Wil je verkering met me? Kusjes, Tom.'

De klas barst in lachen uit.

'Wil jij in het vervolg geen liefdesbrieven meer onder de les schrijven, Tom?'

'Nee, meneer.'

Achter de meesters rug steekt Tom zijn duim op naar Tessa. 'Bedankt,' fluistert hij. Zodra meneer Visser zijn kant opkijkt, buigt hij zich vlug over zijn proefwerkblaadje heen.

Een paar tellen later valt er een briefje op zijn werk. Tom vouwt het vlug open. 'Als je maar niet denkt dat ik het meen van die verkering. Oen, wie schrijft er nou zulke

briefjes? Tessa.'

Als Tom haar kant opkijkt, steekt Tessa haar tong naar hem uit. De meester tikt met zijn krijtje op het bord.

'Verder niemand iets te vragen?'

'Ik heb het...' fluistert Boris, net iets te hard.

'Wat heb je, Boris?' vraagt meneer Visser.

Boris wordt rood. 'Eh... niks, meneer. Het ging over een liedje. Opeens weet ik hoe het verder moet.'

'Heel fijn, maar vanaf nu hou je je aandacht bij je werk, begrepen?'

'Ja, meneer,' antwoordt Boris braaf. Maar hij krabbelt gauw een paar noten op zijn hand, zodat hij die niet kan vergeten.

Straf

‘Dat ging lekker, jongens.’ Boris zet zijn saxofoon naast zich op de grond. ‘Swingend nummer, hè? Weten jullie wanneer ik het heb geschreven?’

‘Nou?’

‘Vanmiddag onder geschiedenis.’

‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’ vraagt Tessa. ‘Zodra Drakentandje over de Tachtigjarige Oorlog begint, val ik in slaap. En hij schrijft een swingend nummer.’

‘Ik bedacht opeens hoe de meester eruit zou zien als popidool,’ vertelt Boris.

‘Drakentandje als popidool...?’ Jasper, Tessa en Nadia vallen zowat om van verbazing.

‘Dat doe ik wel vaker,’ bekent Boris. ‘Anders kom ik de les niet door. Dan verzin ik iets spannends. Ik heb ook wel eens verzonnen dat hij een gevaarlijke crimineel was. Maar deze keer was hij een popidool.’

‘Nou, daar moet je wel erg veel fantasie voor hebben,’ lacht Tessa. ‘Als doodgraver kan ik me hem nog

voorstellen, maar als popidool...'

'Zag je hem echt op een podium staan swingen?' vraagt Nadia.

Boris schiet in de lach. 'Echt waar, ik zag het helemaal voor me. Hij was hartstikke beroemd. Zijn fans braken de zaal af. En toen kwam dit nummer in me op.'

'Dus eigenlijk hebben we het aan de meester te danken,' zegt Jasper.

'Ja, vooral,' lacht Boris. 'We noemen het "Drakentandje", nou goed? Lijkt me leuk voor die nieuwe zangeres. "Welk nummer willen jullie dat ik zing?" "Nou... eh... begin maar met 'Drakentandje'." Dat kind rent meteen gillend weg, die denkt dat ze bij een stelletje vampiers is beland.' Nu moeten ze alle vier lachen.

'Lukt het een beetje?' De moeder van Tessa doet de deur open. Ze draagt een blad met vier glazen cola erop. Banjer glipt vlug door de opening de garage in. Hij stuift kwispelstaartend op Boris af en springt tegen hem op. 'Banjer, ga weg!' roept Tessa. 'Zo kunnen we niet oefenen.'

'Ik neem hem zo mee,' zegt Tessa's moeder.

'Wat zeggen ze nou?' Boris aait Banjer over zijn kop. 'Moet jij weg? Mag je niet even luisteren?' Banjer snuift van genot.

'Hij is wel gek op je, Boris,' zegt Tessa's moeder.

Tessa neemt een slok van haar cola. 'Alle honden zijn gek van Boris. Als je met hem op straat loopt, krijg je altijd wel een hond achter je aan.'

'Herkenning,' zegt Jasper.

'Nou je het zegt,' plaagt Tessa. 'Boris heeft wel iets van een hondje.'

'Ja,' lacht Nadia, 'dat zwarte krullenkopje en dat snuffelneusje...'

'Trek je er maar niks van aan, hoor, Boris,' zegt Tessa's moeder. 'Ze zijn gewoon jaloers op Banjer.'

'Wil je Boris' nieuwste swingnummer horen, mam?'

'Sorry, meisje, een andere keer. Ik heb papa beloofd dat we pizza eten.'

'Hmmm... pizza!' Tessa likt haar lippen af.

'Bofkont! En dan te bedenken dat wij vanavond spruitjes eten.' Jasper trekt een vies gezicht.

'Wil je niet met mij ruilen? Mijn oma logeert bij ons. Dat zal wel weer geitenvlees worden. Ik vind geitjes juist van die lieve diertjes,' zegt Nadia vol medelijden.

'Als jullie willen, mogen jullie wel mee-eten,' biedt Tessa's moeder aan. 'Ik moet toch nog beginnen. Dan maak ik er gewoon een paar meer.'

'Nou, dat sla ik niet af.' Jasper wrijft verlekkerd in zijn handen.

'Ik ook niet,' zegt Nadia.

‘En jij, Boris?’

Boris aarzelt. Zijn moeder heeft er een hekel aan als hij op het laatste nippertje afbelt. Dat wordt geheid ruzie. ‘Nee, dank u, ik... eh... ik hou eigenlijk niet van pizza,’ verzint hij gauw.

‘Volgende keer beter, Boris.’ Tessa’s moeder neemt Banjer bij zijn halsband en loodst hem de garage uit. In de deuropening draait ze zich om. ‘Vergeten jullie niet naar huis te bellen? Ik wil geen ruzie met jullie ouders.’

‘Zo meteen. Eerst spelen we nog één keer onze nieuwste song.’ Tessa gaat weer achter haar drumstel zitten.

Boris kijkt op zijn horloge. ‘Het is tien over vijf. Ik moet om halfzes thuis zijn.’

‘Nou en,’ zegt Tessa. ‘Dan ben je vijf minuten later thuis. Wat zou dat nou?’

‘Ik dacht dat mijn vader streng was,’ zegt Nadia.

Boris reageert niet. Ze moesten eens weten hoe zijn moeder tekeer kan gaan. Als hij één minuut te laat is, breekt de hel al los. ‘Ik ga. Morgen oefenen we weer.’ Of ze hem nou een spelbreker vinden of niet, hij pakt zijn saxofoon in. Hij heeft geen zin in scènes. Dan kan hij zeker weer zonder eten naar bed.

Terwijl de anderen naar huis bellen, zwaait Tessa hem uit. ‘Tot morgen, hè?’

Boris stapt op zijn fiets en rijdt weg.

Als Boris tien minuten later de straat in fietst, hoort hij zijn broertje schreeuwen. 'Boris! Boris, mijn bal ligt in het water.'

Boris kijkt naar de overkant. Bij de vijver staat een groepje kinderen. Zijn broertje wijst naar het water. 'Mijn bal is erin gevallen!'

'Wacht maar.' Boris zet zijn fiets tegen een boom.

'Hebben jullie iets langs, een hark of zo?'

'Ik haal wel wat.' Een klein meisje holt het tuinpad op.

Een paar tellen later komt ze terug met een hark.

Boris schat de afstand. Het zou moeten lukken. Hij duwt de hark het water in. Nee, net niet dus. Het scheelt maar een piepklein stukje.

'Let op, jongens!' Boris gaat languit in het gras liggen. Hij buigt zich zo ver mogelijk over het water heen.

'Hebbes!' Heel voorzichtig trekt hij de bal met de hark naar de kant.

'Joepie!' Tim grist de bal uit zijn handen en rent vast naar huis. Boris steekt de straat over en rijdt achterom de tuin in. Als hij de keukendeur opendoet, wijst zijn moeder bestraffend op haar horloge.

'Ik was op tijd,' zegt Boris terwijl hij doorloopt naar de kapstok.

'Je was op tijd? Je bent helemaal niet op tijd! Kun jij soms

geen klokkijken? Het is tien over halfzes, jongeman.'

'Ja, maar...' Boris wil uitleggen waarom hij wat later is, maar zijn moeder geeft hem geen kans.

'O ja, je zult heus wel weer een of ander excuus hebben. Lekke band, fietssleuteltje kwijt... Ik kan het zo gek niet bedenken. Zorg liever dat je op tijd komt.'

'Je laat me niet eens uitpraten,' probeert Boris. 'Ik...'

'Hou op!' schreeuwt zijn moeder. 'Ik ben die smoesjes spuugzat.'

'Goed, hoor, je hoeft al niet meer te luisteren. Ik ga al naar boven. Ik heb geeneens zin om met jou aan tafel te zitten.' Boris holt kwaad de trap op.

Als hij op zijn kamer komt, geeft hij een schop tegen zijn bureau. Rotwijf! Hij blijft mooi de hele avond boven. Van hem heeft ze geen last meer. Dan maar geen eten. Het is alleen jammer van *De Beverlies*. Het is al de tweede keer dat hij zijn lievelingsprogramma niet kan zien door zo'n stomme ruzie.

Nou ja, niks aan te doen. Hij pakt zijn muziekschrift en buigt zich over het papier. Zodra de tonen in zijn hoofd klinken, is hij zijn woede vergeten.

Als hij veel later ligt te lezen, gaat de deur van zijn kamer open. Zijn moeder komt binnen. Ze gaat op de rand van zijn bed zitten en legt haar hand op zijn arm.

‘Sorry, Boris, ik had niet zo boos moeten worden. Het was onterecht. Ik wist niet dat je Tims bal uit het water had gehaald. Het spijt me. Tim vertelde het net pas. Ik was nog even bij hem, omdat hij niet kon slapen.’

Boris haalt zijn schouders op. ‘Het is goed.’

‘Kom je dan nog even beneden?’ vraagt zijn moeder. ‘Ik heb wat spaghetti voor je opgewarmd.’

Boris knikt. Hij werpt een blik op zijn horloge. Negen uur. Balen, *De Beverlies* zijn net afgelopen.

Linda van Lieshout

‘Dat doe ik dus nooit meer!’ Tessa loopt met grote stappen het schoolplein op en kwakt haar tas op de grond. ‘Wat doe je nooit meer?’ vragen de anderen nieuwsgierig. ‘Mijn telefoonnummer bij een advertentie zetten.’ ‘Hoeveel telefoontjes heb je dan gehad?’ wil Boris weten. ‘Minstens twintig. En wat voor... De eerste keer dat ik de hoorn oppakte, kreeg ik een meisje aan de lijn dat beweerde dat ze prachtig kon zingen. Ze had al een liedje voor me op een cassette opgenomen. Moet je nagaan. Ik een bloedserieus gesprek met dat kind. Achteraf denk ik trouwens dat het een jongen was die zijn stem had verdraaid, maar goed. Ze vroeg honderduit over de band. Ik ging overal uitvoerig op in. Eindelijk was ze uitgevraagd. En toen liet ze het bandje horen. Wat denken jullie?’

‘Nou?’

‘Het begon met allemaal scheten. Een geknetter! Die moet wel vijf borden bruine bonen hebben gegeten

voordat ze het opnam. En daarna werd de wc doorgetrokken. Op de achtergrond hoorde ik gegiechel.'

'Wat heb je gezegd?' vraagt Boris grinnikend.

'Ja, ik ga nog verder praten, nou goed? Ik heb de hoorn erop geknald. Nou, een half uur later ging de telefoon weer. Een meisje met een keurige stem. Ze vertelde dat ze elke zondag in de kerk zong. Niet bepaald opwindend, maar ze wilde me per se iets laten horen.'

'En? Klonk het mooi?'

'Wel mooi, maar niet erg swingend. Meer iets om bij in slaap te vallen. En verder heeft er nog iemand gebeld die een sinterklaasliedje zong. Een gekraak door die hoorn! En vals dat het klonk...'

'Dus eigenlijk was er niks bij?' vraagt Jasper.

'Jawel.' Tessa kijkt geheimzinnig. 'Een meisje van dertien.'

'Een brugpieper dus.'

'Dat heb ik niet gevraagd. Maar het klonk in elk geval heel flitsend. Ze zingt zaterdags in de discotheek van haar broer.'

'Zo, die zou ik wel eens willen ontmoeten. Hebben jullie niet toevallig nog een jurylid nodig?'

'Hij wel.' Tessa geeft Tom een stomp. 'Als er één ongeschikt is voor jurylid, ben jij het wel. Jij kijkt alleen maar of het een stuk is.'

‘Nou, dat is heel belangrijk voor een zangeres. En aangezien Boris en Jasper daar geen verstand van hebben, stellen Rik en ik ons beschikbaar. Geheel gratis!’

‘Waar hebben wij geen verstand van?’ Jasper en Boris grijpen Tom vast. ‘Je wou toch niet beweren dat die Janetje van jou een spetter is?’ pest Boris. ‘Ja, ik zag jullie gisteren wel lopen, hoor!’

‘Daar heb ik helemaal geen verkering mee. Dat is mijn buurmeisje, man.’

‘Nou ja.’ Boris laat Tom los. ‘Dat moeten we dan maar geloven. Wat heb je precies met die zangeres afgesproken, Tessa?’

‘Maandagmiddag na schooltijd. Het weekend kon ze niet. Wat had ze ook alweer... O ja, ze moest haar moeder van het vliegveld halen. Die kwam een weekend over uit Amerika.’

‘Dus haar moeder woont in Amerika.’ Boris kijkt Tessa aan. ‘Hoe heet ze eigenlijk?’

‘Linda van Lieshout.’

‘Van Lieshout...?’ denkt Boris hardop. ‘Waar heb ik die naam eerder gehoord?’

‘Lucy van Lieshout is een heel beroemde filmster, eikel,’ zegt Rik.

‘Krijg nou wat!’ De anderen kijken elkaar aan. ‘Zou dat haar moeder zijn?’

‘Natuurlijk!’ Tessa slaat met haar hand tegen haar voorhoofd. ‘Wat ben ik toch lekker snugger, hè? Ze vertelt me nog uitgebreid dat haar moeder het weekend overkomt uit Amerika.’

‘Dus we krijgen de dochter van Lucy van Lieshout in onze band. Een hele eer,’ vindt Boris. ‘We worden in één klap beroemd.’

‘Dat word jij toch wel,’ zegt Tessa. ‘Mijn vader had het er gisteravond nog over dat jij zo mooi kan spelen. Nou, dat zegt hij niet zomaar.’

‘Ja,’ beaamt Nadia. ‘Jij moet je teksten eens ergens naartoe sturen. Wedden dat je wordt ontdekt?’

‘Ja, zo kan-ie wel weer.’ Boris plukt verlegen aan zijn haar.

‘De dochter van Lucy van Lieshout, daar moet ik bij zijn, jongens. Dat kunnen jullie je trouwe vriend niet ontnemen,’ zegt Tom.

‘Dat geldt ook voor mij,’ valt Rik hem bij. ‘Jullie verzinnen maar iets, kan niet schelen wat. Dat we fans zijn bijvoorbeeld. Dat is heel normaal. Elke band heeft fans.’

‘En het klopt nog ook. Tenslotte ben ik fan van Tessa, hè, liefje?’ Tom geeft haar een zoentje op haar wang.

‘Heb je hem weer.’ Tessa kijkt de anderen aan. ‘Wat vinden jullie, mogen die twee komen?’

‘Ik heb er niks op tegen,’ zegt Jasper.

‘Misschien is het nog wel gezellig,’ vindt Nadia.

‘Nou, gezellig...’ plaagt Boris.

‘Lucy van Lieshout...’ zegt Tom. ‘Weten jullie waar ik nou meteen aan denk?’

‘Aan die poster in die ligstoel,’ raadt Tessa.

Tom knikt enthousiast. ‘Volgens mij denkt iedereen daaraan.’

‘Behalve ik,’ zegt Rik. ‘Ik denk aan iets totaal anders.’

‘Mag ik het raden?’ vraagt Tom.

Rik knikt.

‘Jij denkt aan een gevulde koek.’

Rik geeft zijn vriend een por. ‘Hoe raad je het zo?’

‘Dat lijkt me niet zo moeilijk,’ lacht Tom. ‘Volgens mij denk jij altijd aan een gevulde koek.’

Rik schudt heftig nee. ‘Helemaal mis. Soms denk ik aan iets heel anders.’

‘Waaraan dan?’

Rik likt zijn lippen af. ‘Aan een warme stroopwafel.’

‘Zie je wel, als ik het niet dacht, ouwe vreetzak.’ Tom geeft Rik een duw. ‘Loop nou maar even naar het bakkertje.’

Jasper kijkt op zijn horloge. ‘Dat red je nooit meer. Over vijf minuten gaat de bel: aardrijkskundeproefwerk.’

‘Help!’ Tessa grijpt naar haar hoofd. ‘Ik heb het helemaal niet geleerd.’

‘Logisch,’ vindt Tom. ‘Wie gaat er nou huiswerk maken als *De Beverlies* op de buis zijn.’

‘Hoe vonden jullie ze trouwens?’ Jasper kijkt de kring rond.

Boris bukt zich gauw om zijn veter vast te maken. Hij heeft geen zin om te vertellen dat hij niet mocht kijken. Niemand hoeft te weten dat hij weer eens ruzie had.

Rik trekt zijn neus op. ‘Niks voor mij, dat gekwijn. Geef mij maar een goeie thriller. Zo een waar je ’s nachts in je bed van ligt te sidderen.’

‘Ik vond het juist gaaf!’ zegt Tessa. ‘Lekker romantisch. Na afloop zat ik nog te zwijmelen. Ik zag mezelf al met mijn liefde langs de kust lopen, in het maanlicht. Hmmm...’

‘Dat is toevallig,’ zegt Tom. ‘Ik zag ons daar ook lopen. Daarom kon ik mijn gedachten niet meer bij mijn aardrijkskunde houden.’

‘Kun je nagaan wat hij allemaal voor je overheeft, Tessa,’ zegt Rik.

‘Ja,’ zucht Tom. ‘Mijn zoveelste onvoldoende. Die kan ik eigenlijk niet meer gebruiken.’

‘Nee, ik wel, nou goed,’ zegt Tessa. ‘Waarom vragen we niet of Drakentandje het uitstelt?’

‘Ja, als jij het vraagt, mag het vast wel,’ lacht Boris.

‘Spaar me,’ kreunt Jasper. ‘Dan maakt hij het extra moeilijk, wedden?’

‘O, jullie bedoelen dat ik het moet vragen?’ Tom kijkt zijn vrienden uitdagend aan.

‘Ja, dan lukt het zeker,’ lacht Rik. ‘Hoe noemde Drakentandje je gisteren ook alweer?’

‘Lord Wanhoop,’ grinnikt Tom. Hij kijkt met verschrikte ogen naar het hek. ‘Daar heb je hem... met juf Mol.’

‘Kijk hem glunderen,’ fluistert Tessa. ‘Hij heeft haar eindelijk versierd, jongens.’

‘Dat komt vast door haar nieuwe Barbiejurkje,’ lacht Nadia.

‘Arme Boris.’ Rik slaat een arm om hem heen. ‘En je hebt nog wel zo’n mooi liefdeslied op juf Mol geschreven.’

‘Snik...’ snuift Boris. ‘Ik ga naar binnen, jongens. Dit kan ik niet langer aanzien.’

Barbecuen

‘Wordt er vanmiddag nog geoefend?’ vraagt Tessa. Boris schudt zijn hoofd. ‘Ik moet om halfdrie thuis zijn. Ik krijg een nieuw jack.’

‘Nou, horen jullie dat, jongens?’ zegt Rik. ‘Meneer gaat nog even vlug voor maandagmiddag een flitsend jack kopen. Wel verdacht. Heeft dat soms iets met Linda van Lieshout te maken?’

‘Hoor hem,’ lacht Tessa. ‘Wie gaat er zaterdag nog even snel naar kapper Rob?’

‘Dat is toeval. Moet je kijken hoe lang mijn pony is.’ Rik trekt aan zijn haar. ‘Ik had vorige week al afgesproken, vraag maar aan Rob.’

‘Wat heb ik het dan gemakkelijk, hè?’ zucht Tom. ‘Ik hoef niks speciaals te doen. Ik ben van mezelf al zeer aantrekkelijk.’

‘Ja vooral,’ snuift Tessa. ‘Als Linda die flaporen van je ziet, valt ze flauw.’

Boris kijkt op zijn horloge. ‘Als jullie zin hebben, kunnen

we nog even naar de Holleboom. Ik heb nog drie kwartier.'

'Ja, gaaf! Piepers poffen!' Ze springen op hun fiets en racen de kade af. Aan de overkant van het viaduct slaan ze een bospaadje in. Je kunt wel zien dat het de hele dag heeft geregend. Overal liggen plassen. Behendig manoeuvreren ze hun fiets eromheen. Totdat ze aan het eind van het pad een grote boom zien. Daar stappen ze af. Tom kijkt bezorgd naar het natte gras. 'Als onze piepers maar niet zijn natgeregend.'

Achter elkaar kruipen ze door de struiken. Een eindje verderop ligt een stapeltje takken. Tessa schuift ze opzij. Er komt een diep gat te voorschijn.

'Ligt het er nog?' vraagt Tom.

Tessa buigt over het gat heen. 'Ik zie niks. Het is stikdonker.'

'Wacht maar.' Tom steekt zijn arm in het gat. 'Hebbes!' Hij hijst een grote plastic zak omhoog.

'Laat zien wat we nog hebben.' Tessa grist de zak uit Toms hand en neemt hem mee naar de Holleboom. Daar probeert ze hem open te maken.

'Jemig, jongens, welke gek heeft dat touw erom geknoopt?'

'Ik.' Tom haalt een mes uit zijn zak en snijdt het touw door. Als de zak los is, haalt hij er een fles cola uit.

Nadia bekijkt de fles. 'Ik dacht dat we veel meer hadden. Ik barst van de dorst.'

'Hoeveel piepers hebben we nog?' vraagt Jasper.

'Vier,' telt Tessa.

'Dan moet de voorraad nodig worden aangevuld.'

'Die dropstaven bewaren we voor het toetje,' vindt Tom.

'Ik zet de barbecue wel in elkaar.' Rik vist de stenen uit de zak en stapelt ze op elkaar.

'Hebben we eigenlijk nog lucifers?' vraagt Tom.

'Hier!' Tessa graait een doosje uit de zak en gooit het op.

'En we hebben gelukkig ook nog droge takken.'

'Mooi zo, geef maar hier.' Rik steekt zijn hand uit.

'Er moeten nodig nieuwe lucifers komen, jongens,' zegt Tom. 'Ik zie dat er nog maar twee in zitten.'

'Hoeveel hebben we nog in kas?' vraagt Boris.

Jasper haalt een blocnote uit zijn rugtas. 'Dertig eurocent. We moeten weer dokken. Morgen allemaal vijftig eurocent meenemen.'

Boris laat zijn portemonnee zien. 'Ik ben blut, kijk maar.'

'Ik ook,' zegt Tessa. 'Zaterdag krijg ik pas weer zakgeld.'

'Dan neemt iedereen maandag vijftig eurocent mee,' zegt Jasper. 'Akkoord?'

'Prima,' zegt Tessa. 'Als Linda van Lieshout dan weg is, gaan we meteen inkopen doen.'

Zodra de barbecue is opgebouwd, houdt Tom een lucifer

bij de takken. Ze vatten gelijk vlam. Na een tijdje gaan de vlammen uit en ligt het hout te smeulen.

Tessa legt de aardappels erop. 'Sorry, dat wordt een schamel maaltje. Arme Rik.' Ze strijkt over Riks hoofd.

'En je had nog wel zo'n honger.'

'Ik ben op alles voorbereid, jongens.' Rik maakt zijn rugtas open. 'Tadadadammmm...' Met een stralend gezicht houdt hij een blikje omhoog.

'Knakworstjes!' juichen de anderen.

'Dat is waar ook,' zegt Tom. 'Knakworstjes zijn je nieuwe favoriet, hè?'

Rik knikt. 'Een aanradertje, hoor. Vooral als je 's middags duf uit school komt. Men neme een paar knakworstjes, legge ze in een pannetje water en... je bent Drakentandje op slag vergeten.'

Rik haalt een blikopener te voorschijn. 'Wil iedereen warme knakworstjes?' Hij kijkt Nadia's kant op.

'Ik eet geen dieren,' zegt Nadia. 'Wanneer onthou je dat nou eens?'

'Je weet niet wat je mist, hoor,' dringt Rik aan.

'Je lijkt mijn vader wel met zijn geitenvlees.' Nadia trekt haar neus op.

Jasper vist een groot stuk plastic uit de zak. 'Anders krijgen we een natte kont, jongens.' Hij spreidt het uit over het gras. Dan gaan ze gezellig rond de barbecue

zitten. Boris haalt een mondharmonica uit zijn zak en begint erop te spelen. 'Bis... bis,' joelen ze als het liedje uit is. Boris lacht. Opnieuw brengt hij de mondharmonica naar zijn mond. Dit keer speelt hij een heel droevig wijsje. Als Boris stopt, beginnen ze enthousiast te klappen.

'Gaaf!'

'Hoe kom je nou opeens aan die gave liedjes?' vraagt Tessa.

'Gewoon, uit mijn hoofd.' Boris bergt zijn mondharmonica op.

'Ik ga weer verder met mijn film,' zegt Tessa.

'Jaaa!' Iedereen begint bij voorbaat al te griezelen. Ze schuiven dicht tegen elkaar aan.

'Het wordt eng, hoor,' waarschuwt Tessa. 'Hij is niet voor niks boven de zestien.'

'Dat je daarnaar durfde te kijken toen je 's avonds alleen thuis was,' zegt Nadia.

'Dat moest wel. Dacht je dat ik die film van mijn ouders mocht zien? Ik had geluk dat mijn broer de band op zijn bureau had laten liggen. Meestal bergt hij zijn videobanden zorgvuldig op.'

'Zat je niet te bibberen in je stoel?' vraagt Nadia.

Tessa knikt opgewonden. 'Dat vind ik juist een heerlijk gevoel. Echt, hoor, ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen.'

'Begin nou maar!' dringt Boris aan.

‘Hoe laat moet jij trouwens weg?’ vraagt Jasper.
‘Help!’ Boris kijkt op zijn horloge. ‘Halfdrie moet ik thuis zijn. Het is kwart over twee. Ik moet gaan.’ Boris staat met tegenzin op. ‘Nou weet ik niet eens hoe het afloopt.’
‘Dat vertel ik je wel een andere keer,’ belooft Tessa.
‘Daar hou ik je aan.’ Boris stapt op zijn fiets en rijdt weg.
‘Tot morgen, hè?’
Maar niemand hoort hem. Ze zijn al helemaal in de ban van het verhaal van Tessa.

‘Kijk eens wat mooi!’ Als Boris de deur opendoet, staat Tim midden in de kamer met een gloednieuwe jas aan.
‘Ben ik te laat?’ vraagt Boris verbaasd. ‘Ik dacht dat we om halfdrie hadden afgesproken.’
‘Dat is ook zo,’ zegt zijn moeder, ‘maar Tim hield het niet meer uit. Die wilde per se na de lunch de stad in.’
Tim steekt zijn tong naar Boris uit. ‘Moest je maar eerder thuiskomen, dan had je ook een taartje gekregen in dat restaurant, hè, mam?’
‘Boris krijgt een andere keer wel een taartje.’ Moeder steekt een sigaret op.
‘Maar wanneer krijg ik dan een nieuw jack?’ vraagt Boris. Zijn moeder wijst naar de bank. ‘Kijk maar eens wat er in die zak zit.’
Als Boris de zak openmaakt, ziet hij een donkerblauw

jack.

‘En?’ vraagt moeder.

Boris kijkt teleurgesteld. ‘Zo een bedoelde ik niet. Ik had juist zo’n gaaf jack gezien. Ik heb het je nog aangewezen.’

‘Weet je wat dat jack kostte?’ vraagt zijn moeder.

‘Honderdvijftig euro! Dit is zowat de helft goedkoper. En het is toch ook een leuk jack?’

‘Ik wil mijn eigen kleren uitzoeken,’ zegt Boris.

‘Dat mag je altijd. Maar nu heb ik het voor je meegenomen. Zo’n slechte smaak heb ik toch niet? Moet je zien hoe blij Tim ermee is. Hij heeft precies dezelfde.’

‘Tim is vijf,’ zegt Boris. ‘Dat is heel wat anders.’

‘Pas nou maar, dan zul je zien hoe leuk het je staat.’

Boris stopt het jack in de zak terug. ‘Daar hoeft ik het niet voor te passen. Ik ga niet met zo’n stom babyjackie lopen.’

‘Als je maar niet denkt dat ik een ander voor je koop,’ waarschuwt moeder.

‘Nou en,’ zegt Boris, ‘dan hou ik mijn eigen jack wel aan.’

‘O nee,’ zegt moeder beslist. ‘Dat versleten ding kun je niet langer aan. Het is geen gezicht. Trouwens, het is je ook te klein. Wacht maar, dan gooi ik het gelijk weg.’

Ze staat op en loopt naar de kapstok. Maar Boris is haar voor. Hij grist zijn jack van de haak en klemmt het tegen zich aan.

‘Je blijft er af! Dat jack doe ik nooit weg, weet je dat... Dat heb ik nog van papa gekregen. Ik doe het nooit weg... nooit van mijn leven...’

Zijn moeder verbleekt. Haar mondhoecken trillen. Boris weet wat hij hiermee uitlokt, maar het kan hem niks meer schelen. Hij heeft er genoeg van nog langer zijn mond te houden.

‘Waarom mag ik eigenlijk nooit over papa praten?’ Opstandig kijkt hij zijn moeder aan. ‘Het is toch mijn vader, of niet soms?’

Zijn moeder reageert niet.

‘Ik mag toch wel over mijn eigen vader praten,’ raast Boris door. Hij wacht gespannen af wat zijn moeder zal zeggen, maar het blijft stil. Boris geeft het niet op. Hij moet het weten. Nu.

‘Je haat papa, hè?’ schreeuwt hij. ‘Zeg het dan! Zeg dan dat je papa haat!’

Zijn moeder wendt haar gezicht naar hem toe. Ze zwijgt, maar de blik in haar ogen verraad het antwoord.

De auditie

‘Hoe laat is het?’ vraagt Nadia.

Tessa kijkt op haar horloge. ‘Kwart voor vier.’

‘Dan had ze hier dus al moeten zijn,’ zegt Boris.

Rik zucht. ‘Volgens mij zitten we hier voor joker te wachten.’

‘Waarom belt Tessa haar niet even op?’ vraagt Tom.

‘Als jij het nummer voor me hebt?’

Tom kijkt Tessa verbaasd aan. ‘Jij hebt haar toch gesproken?’

‘Nou en? Daarom hoef ik haar telefoonnummer nog niet te hebben.’

‘Nou zeg... Heb je soms ook niet gevraagd waar ze woont?’

Tessa schudt haar hoofd.

Nu slaat Tom met zijn hand tegen zijn voorhoofd. ‘Wat een organisatietalent ben jij, zeg. Je moet manager worden.’

Tessa werpt hem een nijdige blik toe. ‘Waar bemoei jij je

eigenlijk mee? Je mag blij zijn dat we je hebben uitgenodigd.'

'Knokken?' Tom gaat met gebalde vuisten voor haar staan.

'Kijk maar uit, krielkip,' plaagt Tessa. 'Als je nog enige indruk op Linda van Lieshout wilt maken, zou ik me maar gedeisd houden. Of vind je jezelf knapper met twee blauwe ogen?'

'Misschien is ze het huisnummer wel vergeten,' bedenkt Boris.

'Ik ga wel even kijken.' Tessa loopt de garage uit.

'Wacht even, ik ga met je mee!' Nadia holt haar achterna.

'Wat is Tom weer erg!' zucht Tessa.

Nadia haalt haar schouders op. 'Niks van aantrekken. Hij heeft weer een van zijn machoaanvalletjes. Dat gaat vanzelf over.'

Tessa doet het tuinhek open en kijkt de straat in.

Behalve een oudere dame met een collectebus is er niemand te zien. Nadia wil zich omdraaien, maar Tessa knijpt in haar arm. Ze wijst naar de dame. Als Nadia haar wenkbrauwen optrekt, legt Tessa uit wat ze bedoelt.

'Als dat mens zo meteen bij ons aanbelt, doen we net of het Linda van Lieshout is.'

'Ja,' lacht Nadia. 'Dan sturen we Tom erop af.'

Ze lopen grinnikend over het tuinpad. Een paar tellen

later gooit Tessa zogenaamd opgewonden de garagedeur open. 'Ze komt eraan!'

'En?' informeert Tom. 'Hoe ziet ze eruit?'

'Je hebt geluk, maatje,' zegt Tessa. 'Het is helemaal jouw type.'

'Eerlijk?' Tom kijkt Nadia aan.

Die speelt het spel mee. 'Een spetter! Echt waar. Zwart lang haar en superslank.'

Tom doet of hij flauwvalt. Maar zodra de bel gaat, springt hij overeind. 'Mag ik opendoen?'

'Vooruit,' zegt Tessa. 'Als jullie maar niet te lang wegblijven.'

Tom schiet naar de deur. In de haast struikelt hij bijna over zijn eigen benen. Hij rukt de deur open en... Zijn mond valt open. In plaats van Linda van Lieshout ziet hij een rammelende collectebus voor zijn neus.

'Heeft u nog iets over voor het reumafonds?'

Achter zich hoort Tom onderdrukt gelach. Van verbazing kan hij geen woord uitbrengen. Tessa duwt hem een stukje opzij.

'Hij begrijpt niet zo goed wat u bedoelt,' zegt ze tegen de vrouw. En ze pakt het collectepotje van de vensterbank en haalt er een euro uit.

'Kijk eens, Tommemannetje, wat je zus voor je heeft? Geef maar aan die mevrouw.' En ze drukt de euro in

Toms hand.

‘Heel knap!’ zegt ze als Tom beduusd de munt in de collectebus laat glijden.

‘Bedankt hoor!’ zegt de dame tegen Tom. En ze geeft Tessa een knipoog.

‘Jou krijg ik nog wel!’ Als de deur dichtvalt, rent Tom achter Tessa aan. Op dat moment gaat de kamerdeur open.

‘Mam!’ schreeuwt Tessa. ‘Mam, help me! Tom wil me vermoorden!’

‘Wat hoor ik nou?’ Tessa’s moeder drukt Tessa dicht tegen zich aan. ‘Mijn lieve Tessaatje vermoorden! Maar dat mag toch niet, Tom?’

‘Dat kreng heeft me weer eens voor gek gezet,’ lacht Tom.

‘Ik?’ roept Tessa verontwaardigd uit. ‘Hoe kom je erbij? Je weet toch dat ik smoorverliefd op je ben.’ Ze slaat een arm om Tom heen en voert hem mee de garage in. ‘Als wij later een heel beroemde band hebben, mag jij onze manager zijn, hè, poepie?’

‘Ja ja,’ protesteert Tom. ‘Nou gauw lijmen, hè?’

‘Niks lijmen. Jij bent mijn lieve poepie. Dat mag iedereen best weten. Maak je maar niet ongerust. Linda van Lieshout krijgt het ook te horen. Ik zou jullie toch voorstellen? Nou, dat komt dan goed uit. Dit zijn Boris, Jasper, Nadia en Rik en dit hier is mijn poepie.’ En ze

kietelt in Toms buik.

‘Dat moet je wagen!’ Tom wil haar grijpen, maar op dat moment gaat de bel. ‘Daar heb je haar!’ Tom racet naar de voordeur. Iedereen wacht gespannen af wie hij mee naar binnen neemt.

Zodra de garagedeur opengaat, zien ze het al. Toms gezicht staat allesbehalve verliefd. En als Linda de garage in stapt, zijn ze zelf ook teleurgesteld. Ze ziet er helemaal niet als een zangeres uit.

‘Hallo,’ zegt ze met een onverschillig gezicht. ‘Ik ben Linda van Lieshout.’

En zonder iemand een blik te gunnen, ploft ze in de enige luie stoel neer. ‘Hèhè, wat een pokkeneind, zeg.’ Ze voelt in haar zak en haalt er een sigaret uit. ‘Heeft er iemand een vuurtje voor me?’

‘Eh, doe dat maar niet,’ zegt Tessa voorzichtig. ‘Ik denk niet dat mijn moeder het goedvindt als hier wordt gerookt.’

‘Dan niet.’ Linda haalt haar schouders op en stopt de sigaret weg.

Er ontstaat een ongemakkelijke sfeer. Van de spanning weet niemand iets te zeggen. Hoopvol kijken ze Tessa aan. Die schraapt een paar keer zenuwachtig haar keel. ‘Nou eh, leuk dat je bent gekomen,’ begint ze dan. ‘Ik zal iedereen even voorstellen. Ik begin maar bij Boris, die zit

daar. Hij is eigenlijk de belangrijkste van de band. Hij schrijft niet alleen knalgoeie liedjes, maar hij speelt ook prachtig saxofoon. Maar dat zul je zo meteen wel horen. En dat is Nadia, onze gitarist. Jasper speelt ook gitaar en...' Als Tessa merkt dat Linda niet luistert, valt ze stil. Jasper neemt het van haar over.

'Misschien is het een goed idee als we iets spelen. Dan weet je tenminste wat voor muziek wij ongeveer maken.'

'Mij best, hoor,' zegt Linda, en ze zakt nog wat verder onderuit.

Als de band een paar tonen heeft gespeeld, staat ze opeens op. 'Ik ga even naar de plee.'

'Zal ik met je meelopen?' biedt Jasper aan.

'Nee, hoor, ik vind het wel.'

'De derde deur rechts!' roept Tessa haar na.

Als Linda weg is, kijken ze elkaar zwijgend aan. Tom is de eerste die de stilte verbreekt. 'Niet bepaald een stuk dus.'

'Nou en?' zegt Tessa. 'Als ze maar mooi zingt. Daar gaat het toch om?'

'Niet alleen,' vindt Boris. 'Ze moet ook aardig zijn.'

Na een tijdje kijkt Tessa ongeduldig op haar horloge. 'Het duurt wel erg lang.'

'Misschien is ze verdwaald.' Boris wil Linda achternagaan, maar op dat moment gaat de deur open.

'Beginnen jullie maar, hoor,' zegt Linda. 'Ik hoor het wel.'

Terwijl ze opnieuw hun eerste nummer spelen, kijkt ze met een verveeld gezicht naar de grond. Ze neemt niet één keer de moeite op te kijken.

‘Dit was het,’ zegt Tessa als het nummer uit is. Maar Linda reageert niet.

‘Hoe... eh... hoe vind je het?’ vraagt Boris iets luider.

‘O, had je het tegen mij?’ vraagt Linda. ‘Geinig, hoor. Zal ik dan maar iets zingen?’ Ze loopt naar voren en begint. Iedereen kijkt verschrikt naar de grond.

Het is niet om aan te horen.

Halverwege het liedje stopt Linda. ‘Nou, zeggen jullie het maar.’

‘Ik... eh... ik weet het niet,’ stamelt Tessa. ‘Ik ben bang dat het niet helemaal is wat wij bedoelen. Misschien...’

‘O, dan niet,’ valt Linda haar in de rede. ‘Dan smeer ik ’m toch? Makkelijk zat.’ Ze pakt haar tas en loopt naar de deur. ‘De mazzel, hè?’ En voordat het goed en wel tot hen doordringt, horen ze de voordeur dichtslaan.

‘Wat een type, zeg!’ Boris laat zich languit op de grond vallen. ‘Hebben jullie die nagels gezien? Net een heks.’ ‘Nee, dan die ogen!’ zegt Jasper. ‘Dat ze dat mooi vindt, met al dat blauw. Het leek wel of ze er een klap op had gehad.’

Tessa geeft een slag op haar drumstel. ‘Volgens mij interesseerde het haar geen bal.’

‘Fijne dochter heeft die Lucy van Lieshout,’ zegt Tom.

‘Dat is helemaal geen dochter van Lucy,’ zegt Boris. ‘Ze leek er geen barst op. Die naam is gewoon toeval. Er zijn heus wel meer mensen die Van Lieshout heten.’

‘Balen!’ zucht Tessa. ‘Dacht ik dat we eindelijk een zangeres hadden.’

‘Hoe denk je dat ik me voel?’ vraagt Tom. ‘Mij had je het stuk van mijn leven beloofd.’

‘Een stuk is ze wel. Eerlijk is eerlijk.’

‘Wat?’ Tom voelt aan Riks voorhoofd. ‘Voel jij je wel goed? Noem jij dat monster een stuk?’

Rik knikt. ‘Een stuk ongeluk.’ Hij geeft Tom een klap op zijn schouder. ‘Zullen we ons dan maar troosten met een lekkere warme...’

‘... stroopwafel,’ vult Tom hem aan. ‘Nou, kom mee.’

‘Wij blijven nog even, hè?’ Jasper kijkt Boris aan. ‘Jij zou je nieuwste swingnummer toch even voorspelen?’

‘O, maar dat moeten wij ook horen.’ Tom en Rik gaan naast de anderen op de grond zitten.

Boris pakt zijn saxofoon en gaat midden in de garage staan.

Eerst voelt hij zich een beetje ongemakkelijk door al die aandacht. Maar zodra hij zijn eerste tonen heeft gespeeld, is hij alles om zich heen vergeten.

Het klinkt prachtig. Zelfs Tessa’s moeder, die iets te

drinken binnenbrengt, blijft vol bewondering staan luisteren.

‘Applaus!’ roept Rik als het optreden is afgelopen. Tom fluit op zijn vingers.

‘Weet je dat jij echt talent hebt, Boris,’ prijst Tessa’s moeder.

Boris glimlacht verlegen. ‘Ik hou gewoon heel erg van muziek maken.’

‘Ik ga even een boodschap doen,’ zegt Tessa’s moeder tegen haar dochter. ‘Voor het eten ben ik weer terug.’ En ze loopt de gang in.

‘Ga je mee?’ Tom staat op en trekt zijn vriend overeind.

‘O ja,’ zegt Jasper. ‘Hebben jullie nog aan die vijftig eurocent gedacht? Anders zitten we van de week zonder piepers, jongens.’

‘Dat is ook zo.’ Nadia en Boris lopen als eersten de gang in.

‘Gek,’ zegt Boris als hij in zijn zak voelt. ‘Ik dacht dat ik mijn portemonnee had meegenomen.’

‘Mijn portemonnee zit er ook niet meer in,’ zegt Nadia.

‘Krijg nou wat! Mijn zakken zijn ook leeg!’ roept Tom. Nu rennen de anderen ook naar de gang. Algauw blijkt dat alle zakken leeg zijn.

Tessa wijst verschrikt naar de vensterbank. ‘Het collectepotje! Het collectepotje is ook weg!’

Ze staren elkaar verbluft aan. 'Linda van Lieshout...'
fluisteren ze in koor.

Tante Emma

‘Zie je nou hoe stom het is dat je geen adres van die meid hebt?’ zegt Tom. ‘Als we wisten waar ze woonde, konden we haar zo grijpen.’

‘Dacht je dat?’ Tessa lacht Tom midden in zijn gezicht uit. ‘Wat ben je toch lekker naïef, hè? Als ik haar had gevraagd waar ze woonde, had ze natuurlijk een valse naam opgegeven.’

‘Dat lijkt mij ook,’ zegt Boris. ‘Hoeveel heeft ze nou precies gejat?’

‘Dat kan ik zo voor je uitrekenen.’ Jasper telt hardop. ‘Ik had tien euro bij me. Ik moest nog een paar boodschappen doen.’

‘En in mijn portemonnee zat vijf euro,’ zegt Boris.

‘Dat is al vijftien,’ telt Jasper. ‘En dan nog drie euro van Nadia. En twee van jou, hè Tom? Dat is twintig euro. Plus de inhoud van het collectepotje.’

‘Ik denk dat daar ongeveer elf euro in zat,’ zegt Tessa.

‘Bij elkaar toch ruim dertig euro,’ rekent Tom uit. ‘Snel

verdiend.'

'Je moeder zal het ook niet zo leuk vinden,' zegt Boris. Tessa haalt haar schouders op. 'Die is nooit zo moeilijk.' 'Moet ze dan kwaad zijn?' vraagt Tom. 'Wat kunnen wij er nou aan doen? Zoiets bedenken je toch niet?'

Jasper ijsbeert onrustig heen en weer. 'Toch vind ik dat we naar de politie moeten.'

Boris schudt zijn hoofd. 'Wat moet de politie daar nou mee? We weten niks van die meid. Alleen dat ze Van Lieshout heet.'

'Wacht even, jongens, het telefoonboek!' Tessa rent naar de huiskamer. Daar slaat ze het telefoonboek open. Terwijl de anderen over haar schouder meelezen, glijdt haar vinger langs de namen.

'Hier heb ik het! Van Lieshout. Er staan er drie in.' Ze duwt de hoorn in Toms hand. 'Ga je gang.'

'O, dat mag ik doen,' zegt Tom. 'En wat moet ik zeggen als ik die trut aan de lijn krijg?'

'Dat ze onmiddellijk ons geld moet terugbrengen,' zegt Jasper. 'Dat we anders naar de politie gaan.'

Tom mompelt iets onverstaanbaars en draait het bovenste nummer.

'Hallo, mevrouw,' horen ze hem zeggen, 'u spreekt met Tom de Graaf. Is Linda soms thuis? O, sorry, dan ben ik verkeerd verbonden.' Met een rood hoofd legt hij de

telefoon neer. 'Nou mag jij.' Hij duwt de hoorn in Boris' hand.

Boris probeert de twee volgende telefoonnummers, maar niemand heeft een dochter die Linda heet.

'Misschien heeft ze geen telefoon.' Tessa slaat het boek dicht.

'Of ze heeft een valse naam opgegeven,' bedenkt Rik.

'Nou, jongens, ik denk dat we het maar moeten vergeten,' zegt Jasper. 'Daar komen we nooit achter.'

'En die zangeres ook.' Tessa loopt de kamer uit. 'Ik zet nooit meer een advertentie.'

De anderen volgen haar mopperend naar de garage. 'Wat een lekker schatje, hè? We zijn gelijk voor de rest van de week platzak.'

'Hoe moeten we nou boodschappen doen?' vraagt Rik.

'We hebben niets meer.'

'Dan zal iedereen iets van huis mee moeten smokkelen,' beslist Jasper en hij haalt zijn blocnote al uit zijn zak.

'Cola?' Hij kijkt de kring rond.

Tessa steekt haar hand op. 'Dat neem ik wel mee.'

'Aardappels?'

'Daar zorg ik voor,' zegt Jasper. Hij kijkt Rik aan. 'Ik neem aan dat jij de knakworstjes voor je rekening neemt?'

'Dan pik ik wel een paar sigaretten mee,' belooft Nadia.

‘Nee, jij moet voor het toetje zorgen. Hmmm...

Marokkaanse koekjes...’ Rik likt zijn lippen af.

‘Dan zijn de sigaretten voor mij,’ zegt Tom.

‘Mooi zo.’ Jasper kijkt Boris aan. ‘Dan blijven de lucifers voor jou over.’

Nadia pakt haar gitaar en stopt hem in de hoes. ‘Ik heb echt geen zin meer om te oefenen.’

‘Waarmee kunnen we je opvrolijken?’ vraagt Tom. ‘Een gratis tochtje met de rondvaart?’ Hij kijkt de anderen aan.

Tessa aarzelt. ‘Als die ouwe ons maar niet weer betrapt.’

‘Nou en?’ zegt Rik. ‘Dan kun je juist lachen. Wat wil die zuurpruim nou tegen ons beginnen?’

‘Mooi dat ik me doodschrok toen hij er vorige keer ineens aankwam,’ zegt Tessa.

‘Dat was jullie eigen schuld,’ vindt Nadia. ‘Jullie kropen veel te ver naar voren. Je moet onder de achterste bank blijven, daar ziet niemand je.’

‘En geen gegiechel meer,’ waarschuwt Tom.

‘Geen gegiechel! Zegt er een wat!’ Rik grijpt Tom bij zijn keel. ‘Wie kneep er midden onder de brug in mijn kont?’

‘Genade!’ smeekt Tom. ‘Ik zal het nooit meer doen!’

Nadia staat op. ‘Gaan we of gaan we niet?’

‘Sorry,’ zegt Boris. ‘Het is al bij vijven, dat red ik dus nooit meer. Ik fiets wel een eindje met jullie mee.’

‘Kom op!’ Tom schiet overeind. ‘Dan kunnen we de boot

van kwart over vijf halen.' En hij rent naar de kapstok.

'Hoe kom je aan die chique fles?' vraagt Boris als hij de kamer inkomt.

'Voorzichtig, hoor,' waarschuwt moeder. 'Daar zit peperdure Franse cognac in.'

'Was Chantal hier?' vraagt Boris.

Moeder knikt stralend. 'Ze heeft me uitgenodigd.'

'En ga je?'

'Over twee weken al,' zegt moeder. 'In het voorjaar is Parijs op zijn mooist.'

'Leuk voor je.' Boris gaat tegenover haar zitten.

'Ik heb zo'n zin.' Moeder roert in haar theekopje. 'De hele middag ben ik er al druk mee. Ik heb ook al iets voor jullie geregeld. Jullie mogen bij tante Emma logeren.'

Boris' gezicht betreft. 'Ik... eh... ik wil overal heen, maar niet naar tante Emma.'

'Waarom niet?'

Boris aarzelt.

'Nou?'

'Omdat ze altijd zo stom over papa praat,' zegt Boris.

'Daar heb ik dus geen zin in.'

Moeder zet haar kopje verontwaardigd neer. 'Wat verzin je nou weer?'

'Ik verzin niks,' zegt Boris. 'Dat mens kan hier niet

komen of ze zegt heel gemene dingen over papa, waar iedereen bij is.'

'Dat heeft hier niks mee te maken,' praat moeder er gauw overheen. 'Ik ga een weekend weg en tante Emma is zo aardig om voor jullie te zorgen.'

'Reuze aardig,' snuift Boris. 'Mooi dat ik niet ga.'

'Dat betekent dus dat ik thuis moet blijven?' Moeder kijkt Boris aan.

'Helemaal niet. Ik zeg toch dat ik overal wil logeren,' herhaalt Boris, 'behalve bij tante Emma.'

'Ik hoor het al.' Moeder stapelt de vuile theekopjes op het blad en brengt ze naar de keuken. 'Jij gunt het me zeker niet.'

Boris gaat zijn moeder achterna. 'Wat bedoel je nou? Ik vind het juist hartstikke leuk dat je gaat. Ik zeg alleen maar dat ik niet bij tante Emma wil logeren. Mag dat soms niet?'

'Hou maar op! Voor mij is de lol er al af. Ik blijf wel thuis.' Moeder zet de kopjes in het rek. Ze bukt zich om de afwasbak te pakken, maar midden in de beweging draait ze zich naar Boris om. 'Het is je dus weer eens gelukt. Je hebt het goed voor me verpest. Tevreden?' Ze kijkt Boris vijandig aan.

'Wat nou? Je verpest het zelf!' schreeuwt Boris. 'Altijd maak je ruzie, altijd. Over alles. Ik snap best waarom papa

bij je is weggelopen...'

Boris schrikt van zijn eigen woorden, maar het is al te laat. Hij voelt een harde striem in zijn gezicht. 'Naar boven, jij!'

Voordat er nog meer klappen vallen, holt hij de trap op.

Lucht

Boris wordt wakker. Zijn maag knort. Logisch, hij heeft gisteravond geen hap gegeten. Na de ruzie is hij op zijn kamer gebleven. Dit keer viel het hem wel zwaar. Het rook beneden ook zo lekker naar pizza. Daar is hij juist dol op. Jammer genoeg heeft hij er niks van geproefd. Hij hoopte nog stilletjes dat zijn moeder Tim voor het eten naar boven zou sturen om hem te halen. Mooi niet dus. Daar was ze veel te kwaad voor. Dat heeft hij gevoeld ook. Boris wrijft over zijn wang. Zijn moeder heeft hem nooit eerder geslagen.

Achteraf begrijpt hij best dat ze hem een loei gaf. Hij had dat niet mogen zeggen. Maar ja, het was eruit voor hij er erg in had. Als hij straks beneden is, zal hij zijn excuus aanbieden. Maar voorlopig moet hij eerst wakker worden. Hij wrijft de slaap uit zijn ogen. Dat helpt niet echt. Hij gaat op de rand van zijn bed zitten en rekt zich uit. Gapend strompelt hij naar de wastafel en duwt zijn hoofd onder de kraan. Brrr... wat koud! Als hij nu nog niet

wakker is.

Hij wil zijn spijkerbroek aantrekken, maar dan bedenkt hij dat die wel eens in de was mag. Hij heeft hem al bijna de hele week aan. Als hij zijn klerenkast opendoet, ziet hij dat er geen schone broek hangt. Die zijn zeker nog niet gestreken. Dan zijn vuile nog maar een dagje aan. Het lijkt hem niet zo verstandig nu over ongestreken broeken te beginnen.

Een tijdje later loopt hij de trap af. Beneden ziet hij zijn moeder in de keuken staan. Even aarzelt hij, maar dan stapt hij op haar af.

‘Mam, het spijt me van gisteren.’ Gespannen slaat hij zijn moeder gade. Maar die reageert niet. Ze vult de theepot met kokend water en neemt hem mee naar de kamer. Boris zucht. Nou ja, hij heeft het tenminste gezegd. Ze zal zo wel bijdraaien.

In de kamer hangt Tim voor de televisie. Boris ziet hoe moeder de theepot op tafel zet.

‘Kom, Tim, aan tafel.’ Ze doet alsof Boris niet bestaat. ‘Je moet zo naar school, schat.’

Boris gaat aan tafel zitten. Maar dan ziet hij dat zijn moeder niet voor hem heeft gedekt.

‘Mam, ik heb geen bord.’ Boris kijkt zijn moeder aan, maar ze reageert niet.

‘Niet te veel suiker in je thee, Tim. Dat is slecht voor je tanden.’

‘Mam,’ probeert Boris, ‘waarom zeg je nou niks? Ik heb toch gezegd dat het me spijt.’

Maar zijn moeder doet net of hij lucht is. Ze pakt het potje perenstroop en zet het naast Tims bord. ‘Dit moet je eens proberen, Tim. Het smaakt verrukkelijk.’

Nu kan Boris er niet meer tegen. Hij staat op en loopt de kamer uit. In de gang blijft hij een poosje staan dralen. Wat moet hij nou? Hij zal toch iets moeten eten. Dan valt zijn oog op de broodplank in de keuken. Hij doet de kastjes één voor één open, maar boter en beleg kan hij niet vinden. Die staan natuurlijk op tafel. Dan maar droog brood. Boris pakt het mes en snijdt twee dikke plakken af. Net als hij een hap wil nemen, hoort hij zijn moeder en Tim in de kamer uitbundig lachen.

Boris staart voor zich uit. Een eenzaam gevoel bekruipt hem. Wat doet hij nog in dit huis? Niemand heeft hem nodig. Tim niet en zijn moeder ook niet. Ze vinden het zelfs veel gezelliger zonder hem. Waarom hebben ze anders zo’n plezier?

Boris bijt op zijn lip. Hij denkt aan de tijd dat zijn vader nog bij hen woonde. Toen had hij tenminste nog iemand. Hij slikt een paar keer om zijn tranen weg te werken. Het heeft geen zin om te huilen.

Zijn vader is een nieuw leven begonnen. Hij weet niet eens waar hij uithangt.

Hij kijkt naar zijn brood. Eigenlijk heeft hij geen zin in eten. Stom genoeg heeft hij de boterhammen al afgesneden. Maar hij kan ze beter meenemen, anders zul je zijn moeder horen.

Hij haalt een boterhamzakje uit de kast en stopt ze erin. Misschien heeft hij straks trek, in de pauze. Hij draait zich om en loopt naar de kapstok. In het voorbijgaan steekt hij zijn hoofd aarzelend om het hoekje van de kamerdeur.

‘Dag, mam,’ zegt hij zachtjes. Even blijft hij staan luisteren, maar er komt geen antwoord.

Tien minuten later fietst Boris de brug over. Opeens hoort hij een schreeuw.

‘Boris!’

Als hij stopt, komt Tessa eraan gerend. ‘Mag ik een lift?’ Voordat Boris antwoord kan geven, zit ze al achterop. ‘Hoe was de rondvaart?’ vraagt Boris.

‘Hou op!’ Tessa begint te lachen. ‘Het lukte allemaal prima. We waren vroeg genoeg. Zuurpruimpje zat nog in zijn hokje een sigaretje te roken. We slopen gebukt langs zijn huisje en toen glipten we door het hek. Hij merkte niks. We konden zo onder de achterste bank kruipen.

Langzaam stroomde de boot vol. Maar er was nog genoeg ruimte en de meeste mensen zaten vooraan. Totdat er twee deftige dames de boot opkwamen. Wat denk je? Die gingen helemaal achterin zitten, boven op onze bank. Tom stootte mij aan. Hij wees naar het been van een van die dames. Er zat een gaatje in haar panty. Echt iets voor Tom natuurlijk. Eerst hield hij zijn vinger er nog een eindje vandaan. Maar daarna kwam hij steeds dichterbij. En ja, hoor, ineens steekt die gek zijn vinger door het gaatje. Dat mens springt gillend op!

‘En toen?’

‘Alle mensen draaiden zich om. En Zuurpruim stoof uit zijn hokje. Je had ons moeten zien. Ik ben nog nooit zo snel van de boot af geweest. We sprongen over het hek.’

‘En Zuurpruimpje?’

‘Kwaad dat-ie was! Ik weet niet wat hij allemaal riep. Hij had het over tuig en de politie...!’

Ze rijden lachend het schoolplein op en hun vrienden stuiven meteen op hen af. ‘Moeten jullie horen wat er gisteravond bij Rik op voetballen is gebeurd...’

Tessa en Boris kijken Rik afwachterend aan.

‘Er was een nieuwe jongen,’ vertelt Rik. ‘Ene Robbie de Groot. Hij vertelde dat hij pas verhuisd was. Hij kwam uit Alkmaar. Daar speelde hij midvoor bij AZ. Nu zocht hij een nieuwe club. Ze hadden hem verteld dat het bij ons

het gezelligst was. Maar voordat hij zich inschreef, wilde hij eerst even kijken. Op zich niks vreemd natuurlijk. Maar nou komt het. Na een kwartiertje vroeg hij aan Koos of hij even mocht opbellen. Koos gaf hem de sleutel van het clubkamertje. Toen die jongen heel lang wegbleef, ging Koos toch maar even kijken. Wat denken jullie?' 'Nou?'

'De deur van het kamertje stond open. Maar Robbie was nergens meer te bekennen. Die was hem gepeerd met de clubkas. Honderdvijftig euro weg. Koos heeft meteen naar Alkmaar gebeld. Maar daar kenden ze hem helemaal niet. Lekker dier, hè?'

'Zijn jullie naar de politie geweest?'

'Wat dacht je? Honderdvijftig euro is niet niks. Koos heeft het aangegeven. Hij moest allemaal foto's bekijken, maar die kop van Robbie de Groot zat er niet bij.'

'Het lijkt die Van Lieshout wel,' zegt Jasper. 'Ook zo'n oplichter.'

'Ik baal wel,' zegt Rik, 'we hebben de hele week niks meer. Naar ons wekelijks patatje kunnen we ook wel fluiten.'

'We kunnen toch aardappeltjes roosteren?' zegt Tom.

'Vanmiddag kan ik niet, maar wat denken jullie van donderdag?'

'Prima idee,' vinden de anderen.

'Weet iedereen nog wat hij zou meenemen?' vraagt

Jasper.

‘Ik heb mijn moeder al gewaarschuwd dat er een dezer dagen een fles cola uit de koelkast verdwijnt,’ zegt Tessa.

‘Ik heb mijn pa ook al voorbereid,’ lacht Jasper. ‘Ik zei dat hij maar wat extra aardappels moest inslaan.’

‘Daar heb je Drakentandje,’ sist Tessa. ‘Hebben jullie je dictee geleerd?’

‘Doe ik tussen de middag,’ zegt Tom.

‘Hij wel. En als we het nou 's morgens krijgen?’ zegt Boris.

‘Dan hang je.’

‘Dat kan nooit,’ antwoordt Tom. ‘Om tien uur hebben we al gym. We houden hem gewoon een uur aan de praat. Dat moet lukken met twee van die wildwestverhalen.’

‘Ik vertel wel eerst,’ zegt Rik. ‘En dan moeten jullie allemaal vragen stellen.’

‘Dat lijkt me niet zo moeilijk,’ lacht Tessa, ‘ik kan er zo al tien bedenken.’

‘Ja, jij,’ zucht Nadia. ‘Maar ik weet nooit iets te vragen.’

‘Vraag maar hoe die jongen eruitzag,’ zegt Tom.

‘Ja,’ lacht Boris. ‘En dan vraag ik aan Drakentandje of hij zoiets vroeger ook wel eens heeft meegemaakt.’

Tom slaat een arm om Boris’ schouder. ‘Perfect, dan raakt hij nooit meer uitgepraat. Ik hoor hem al preken. Dat de tijden zo zijn veranderd.’

‘Ja,’ zegt Nadia. ‘En dat de jeugd vroeger veel eerlijker

was.'

'En dat je gewoon je fiets voor de deur kon laten staan,' vult Jasper aan.

'Zonder slot...!' roepen ze in koor. 'En dat je...' Ze lopen lachend de school in.

Het krantenbericht

Zodra de school uit is, racet Boris het schoolplein af. Op donderdag is zijn moeder leesmoeder van Tims klas. Dan komt ze altijd iets later thuis. Dat komt goed uit, want vanmiddag na schooltijd gaan ze naar de Holleboom. Nou kan hij mooi even een doosje lucifers uit de keukenkast halen.

Hij smijt zijn fiets tegen de schuur en haalt zijn sleutel uit zijn zak. Als hij naar de kapstok loopt, gaat de telefoon. In de kamer neemt hij de hoorn van de haak.

‘Met Boris de Jager.’

‘Hoi, met Tessa,’ klinkt het opgewonden aan de andere kant van de lijn. ‘Hebben jullie *Het Stadsblad* al?’

‘*Het Stadsblad?*’ vraagt Boris verbaasd. ‘Even kijken, hoor.’

Hij legt de hoorn naast de telefoon en kijkt de kamer rond. Op de bank ziet hij de krant liggen. ‘Ja, ik heb ’m,’ zegt hij.

‘Op de tweede bladzij staat rechts onderaan een artikel,’

zegt Tessa. 'Dat moet je even lezen.'

Boris vouwt de krant open en slaat de voorpagina om.

Aha, hij heeft het.

MEISJE WORDT OPGESLOTEN IN KLEEDKAMER staat erboven.

Boris leest het krantenbericht hardop.

Woensdagavond jl. om halfacht wisten drie jongelui zich toegang te verschaffen tot de kleedkamer van gymnastiekvereniging De Eland aan de Vlaardingenlaan. Ze waren net bezig hun slag te slaan toen Kira van der Plas hen op heterdaad betrapte. Het drietal overmeesterde haar en sloot haar op in een kast, waaruit ze pas geruime tijd later door een clubgenootje werd bevrijd. Heel wat kinderen misten hun portemonnee. Enkelen onder hen waren hun horloge kwijt.

'Krijg nou wat!' zegt Boris als het artikel uit is.

'Waaraan denk jij nou?' vraagt Tessa.

'Aan Linda van Lieshout,' antwoordt Boris. 'En een van die drie zou best eens die Robbie de Groot kunnen zijn.'

'Precies,' zegt Tessa. 'Dat zou dus betekenen dat er een bende is.'

'Heb je er al met de anderen over gepraat?' vraagt Boris.

'Alleen met Jasper,' zegt Tessa. 'Hij stelde voor vanmiddag bij de Holleboom een plan te bedenken om

die bende op te sporen.'

'Spannend,' zucht Boris. 'Maar nou hang ik op, want ik moet nog een doosje lucifers zien te bemachtigen. Tot straks, hè?'

Met zijn hoofd nog bij het telefoongesprek loopt Boris de gang in.

Net op het moment dat hij de voorraadkast opendoet, hoort hij het tuinhek. Te laat, hij zal het moeten vragen. Hij doet gauw de kast dicht.

Zodra zijn moeder binnenkomt, stapt hij op haar af. 'Mag ik een doosje lucifers meenemen?'

'Jeetje, Boris!' Zijn moeder grijpt naar haar hoofd. 'Ik ben nog niet binnen of het gezeur begint al. Ik heb mijn jas nog niet eens uit.' Ze loopt geïrriteerd de kamer in.

'Waarom is de tafel nog niet gedekt?'

'Ik ben net thuis,' zegt Boris. 'Ik heb nog geen tijd gehad om de tafel te dekken.'

'Nee, dat zal wel weer. Jij hebt nooit tijd voor een ander. Alleen voor jezelf.' Zijn moeder kijkt Boris aan. Hij herkent de vijandige blik in haar ogen. Zo kijkt ze nooit naar Tim, alleen naar hem. Waarom toch...?

Om het goed te maken doet hij de keukenkast open en haalt het tafelkleed eruit.

'Geef maar hier!' Zijn moeder rukt het uit zijn handen. 'Nou hoeft het niet meer...'

‘Goed, hoor,’ zegt Boris kwaad. ‘Trap maar weer een scène. Maar dan wel zonder mij. Toedelo!’ En hij draait zich om en loopt het huis uit.

Hij grist zijn fiets uit de tuin en racet de straat uit, regelrecht naar het meertje.

Daar gaat hij aan de waterkant zitten en staart in het water. Het is alweer twee jaar geleden dat hij hier met zijn vader zat. Boris wist wel wat zijn vader hem te zeggen had. Zijn ouders konden al nooit met elkaar overweg. Maar de laatste tijd werden de ruzies steeds erger. En ja, hoor, waar Boris bang voor was, gebeurde.

Zijn vader vertelde dat hij bij hen wegging. Eerst zou hij een poosje naar Frankrijk gaan om tot rust te komen. Wat hij daarna ging doen, wist hij nog niet. Het kon best zijn dat hij in het buitenland bleef. Muziek maken kon je overal.

Zodra hij enige zekerheid over zijn toekomst had, zou hij het Boris en Tim laten weten. Boris voelt hoe de tranen hem in de ogen schieten. Hij rukt een paar graspollen uit de grond en smijt ze in het water.

Hier wordt hij ook niet bepaald vrolijker. Waarom is hij hier eigenlijk naartoe gegaan? Als hij opstaat, voelt hij hoe slap hij is. Hij moet iets eten. Maar wat? Hij heeft geen cent op zak. Boris zucht. Niks aan te doen. Over een tijdje gaan ze lekker aardappels roosteren.

Aardappels roosteren...? Hoe had hij dat gedacht, zonder lucifers? Boris denkt na. Hij kan natuurlijk langs Tessa gaan. Die woont vlak bij school. Hij kan zeggen dat hij de lucifers thuis heeft laten liggen. Voor Tessa is het vast geen probleem een doosje lucifers van haar moeder af te troggelen. Hij stapt op zijn fiets en rijdt naar de Vondelstraat.

‘Ha, die Boris!’ begroet Tessa’s moeder hem vrolijk.

‘Tessa is net weg. Die had het zo druk met haar krantenbericht.’

‘Jammer.’ Boris kijkt teleurgesteld.

‘Kan ik je soms helpen?’ vraagt Tessa’s moeder.

‘Misschien wel. We gaan vanmiddag aardappels roosteren. En ik zou voor lucifers zorgen. Maar ik heb ze thuis laten liggen. Als ik ze helemaal moet halen, kom ik te laat.’

‘Dat lijkt me geen probleem.’ De moeder van Tessa gaat hem voor naar de gang. ‘Kom verder, jongen.’

‘Is Banjer er niet?’ vraagt Boris. Hij vindt het zo vreemd stil.

‘Nee, die is even met mijn man naar de dierenarts.’

‘De dierenarts?’ Boris schrikt.

‘Niks bijzonders, hoor,’ stelt Tessa’s moeder hem gerust.

‘Hij moet alleen even een prikje halen.’

‘O, gelukkig maar.’

Boris loopt achter Tessa's moeder aan de keuken in. Hmmm... wat ruikt het daar lekker. Op het aanrecht ziet hij een stapeltje wentelteefjes liggen. Ze zijn nog warm, de damp stijgt eraf.

'Wil je er soms een?' vraagt Tessa's moeder als ze Boris' hongerige blik ziet.

'Wel lekker,' zegt Boris. En voordat hij er erg in heeft, zit hij achter een bord met een heerlijk wentelteefje erop.

'Nog een?' vraagt Tessa's moeder. 'Geneer je niet, ze moeten toch op.'

'Graag.'

Als Boris is uitgegeten, veegt hij lachend zijn mond af.

'Nou, hier kom ik nog eens vaker iets lenen.'

'Gezellig, jongen. Je weet dat je altijd welkom bent.'

Tessa's moeder drukt hem een doosje lucifers in zijn handen.

'Hartelijk dank,' zegt Boris. 'En tot ziens.'

Hèhè, als hij met een gevulde maag buitenstaat, voelt hij zich al een stuk beter.

Kira

‘Volgens mij zit die Robbie de Groot bij die bende,’ zegt Rik, terwijl hij met een stokje een hete aardappel van de barbecue vist.

‘Wisten we maar hoe ze eruitzagen.’ Jasper bestudeert nogmaals de krant. ‘Nee, er staat niks bij. Niet eens of het jongens of meisjes waren. Daar komen we dus nooit achter.’

‘Behalve als we dat ene meisje opsporen.’

‘Welk meisje?’ vraagt Tessa aan Boris.

Boris neemt een slok van zijn cola. ‘Dat meisje dat ze in die kast hebben opgesloten. Hoe heet ze ook alweer?’

‘Kira van der Plas,’ leest Jasper voor.

‘Wat zijn wij uilskuikens,’ zegt Tessa. ‘Boris heeft gelijk. Die Kira heeft ze gezien. Die kan ons vast wel vertellen hoe ze eruitzagen.’

‘Moeten we wel eerst die Kira zien te vinden,’ zegt Nadia.

‘Dat lijkt me niet zo moeilijk.’ Jasper vouwt de krant op.

‘Als we naar De Eland gaan, weten ze daar heus wel waar

ze woont.'

'Waar is De Eland ook alweer?' vraagt Rik.

'Mmmmm...' Tom wijst naar zijn volle mond. 'Achter de Hema,' zegt hij, zodra hij zijn hap heeft doorgeslikt. 'Die vereniging ken ik wel. Mijn nichtje heeft er een tijdje op gezeten.'

'Dan moeten we er vanmiddag nog langsgaan,' vindt Boris. 'Anders is die Kira vergeten hoe ze eruitzagen.'

'Ho ho, dat gaat zomaar niet. Hoe moet het dan met onze worstjes?' vraagt Rik.

'Heb je onze vreetzak weer!' Tessa neemt gauw een slok uit Riks glas. 'Bedankt, hè?'

'Die worstjes komen wel op,' zegt Tom.

'Dit is nou echt wel even belangrijker,' zegt Jasper.

En dat vinden de anderen ook.

Rik zucht. 'Niks aan te doen. Dan zal ik het vuur maar doven. Iemand nog zin in een heerlijke aardappel? Er zijn er nog twee over.'

'Ik niet, ik zit propvol.' Boris wrijft over zijn buik.

'Niemand?' Rik kijkt de kring rond. 'Eenmaal, andermaal... dan zal ik ze helaas zelf moeten opeten.' En hij neemt van elke aardappel een hap.

'Ja, dat zul je wel een opoffering vinden.' Tessa steekt plagerig haar tong uit.

'Opschieten, jongens. Wie helpt even mee opruimen?'

Boris houdt de vuilniszak open.

Om de beurt stoppen ze er iets in. In een wip is er geen spoor meer van de barbecue te bekennen. De stenen leggen ze onder de struiken om af te koelen.

Tom springt als eerste op zijn fiets. 'Ik ga voorop, ik weet waar we moeten zijn.'

'Help, dat belooft wat, jongens. Onze supergids. Ik ben benieuwd waar we uitkomen.' Tessa racet lachend achter Tom aan.

Even later gluurt Tessa door het raam van De Eland naar binnen.

'Volgens mij is er les. Ik zie allemaal kleren hangen.'

Tom voelt verbaasd aan de deur. 'Nou ja, hij zit op slot!'

'Vind je dat soms gek, na wat er gisteravond is gebeurd?'

Boris drukt op de bel. Het duurt niet lang voor er wordt opengedaan.

'Wat kan ik voor jullie doen?' vraagt een man in een trainingspak.

'Wij komen voor Kira van der Plas,' vertelt Tessa. 'We willen haar iets vragen over die drie die haar hebben opgesloten.'

'Nou, jullie treffen het. De training is net afgelopen. Als het goed is, is Kira in de kleedkamer. Komen jullie maar mee.' De trainer gaat hen voor door een lange gang. Aan het eind doet hij een deur open. 'Kira, bezoek voor je.'

Een meisje met korte piekhaartjes en een vrolijk gezicht kijkt hen verbaasd aan.

‘Dag.’ Tessa stapt als eerste op haar af. ‘Ik ben Tessa en dat zijn mijn vrienden. Wij willen iets vragen over gisteravond.’

‘Vraag maar,’ zegt Kira vriendelijk.

‘Wij willen weten of er ook een meisje bij was,’ neemt Jasper het over.

‘Het waren twee jongens en een meisje.’

‘Mogen we dan ook weten hoe ze eruitzagen?’ vraagt Jasper. ‘Wij denken namelijk dat we ze kennen.’

‘O jee.’ Kira gaat op de bank zitten. Haar clubgenootjes komen om haar heen staan.

‘Had een van die jongens een bril?’ vraagt Rik.

‘Ja,’ antwoordt Kira, ‘en... eh... hij was een stuk groter dan ik. Zoiets als... zoiets als jij.’ Ze wijst naar Tom.

‘Maar niet zo knap als ik,’ lacht Tom.

Tessa geeft hem een por. ‘Doe nou even serieus.’

‘Had-ie blond haar?’ vraagt Rik.

Kira knikt. ‘Blonde krulletjes. En zijn neus zat vol sproeten.’

‘Nou, zei ik het niet? Dat is Robbie de Groot,’ zegt Rik.

‘En dat meisje?’ vraagt Tessa opgewonden. ‘Hoe zag ze eruit?’

Kira denkt na. ‘Ze had donkerblond haar, halflang.’

‘Was ze opgemaakt?’ wil Tom weten.

‘Ja,’ herinnert Kira zich, ‘en niet zo’n beetje ook. Vooral haar ogen.’

‘Zie je wel?’ Tessa kijkt de anderen aan.

‘En had ze soms lange nagels?’ vraagt Nadia.

‘Hartstikke lang. Kijk maar.’ Kira stroopt de mouwen van haar gymnastiekpak op.

‘Jemig, wat een kreng!’ Vol afschuw bestuderen ze de krabben die in haar arm staan.

‘Weet je nog iets?’ vraagt Tessa.

‘Ja, wat kan ik nog meer zeggen...’

‘Ze had toch een oorbel verloren,’ herinnert een van de meisjes zich opeens.

‘Dat is ook zo,’ zegt Kira. ‘Die heeft de politie meegenomen.’

‘Driehoekjes?’ vraagt Jasper.

Kira knikt. ‘Klopt.’

‘Ze is het, jongens,’ zegt Tom. ‘Dat kan niet missen.’

‘Waar kennen jullie ze van?’ wil Kira weten.

Boris tikt Tessa aan. ‘Vertel jij het maar.’

Tessa vertelt over de band en de advertentie. En over het bezoek van Linda van Lieshout. Dat ze daarna van Rik hoorden wat er op de voetbalclub was gebeurd. En dat ze nu denken dat het een bende is.

‘Ik wil graag helpen die bende op te sporen,’ biedt Kira

aan. 'Hoe eerder ze worden gepakt, des te beter.'

'Dat is helemaal fantastisch!' roept Tessa enthousiast.

'Dan moet je morgen naar de garage komen.'

'De garage?' Kira kijkt hen vragend aan.

'De garage bij mij thuis,' legt Tessa uit. 'Daar repeteren we altijd met onze band.'

'Hebben jullie al een zangeres?' vraagt een van de meisjes.

'Nee, nog niet,' antwoordt Tessa. 'En ik denk ook niet dat we er zo gauw een zullen vinden.'

'Hier zit een goeie zangeres!' Het meisje trekt Kira omhoog. 'Jij wilt toch al heel lang in een band zingen? Of niet dan?'

Kira knikt verlegen.

'Ze is steengoed,' beweren een paar anderen.

Kira kleurt. 'Nou overdrijven jullie.'

'Helemaal niet,' vertelt een meisje met rood haar. 'Vorig jaar heeft ze op ons schoolfeestje gezongen. Iedereen sprak erover.'

'Perfect!' roept Tessa uit. 'Dan laat je ons morgen eerst iets horen en daarna bedenken we een plan.'

'Ja, dan moet je dat ene liedje zingen dat je zelf hebt geschreven,' zegt het meisje met het rode haar.

'Schrijf jij ook liedjes?' vraagt Boris verrast.

'Soms,' zegt Kira.

‘Boris schrijft onze liedjes,’ vertelt Tessa. ‘Hartstikke gave! Maar die zul je morgen wel horen. Weet je waar de Vondelstraat is?’

Kira trekt haar wenkbrauwen op.

‘Het station, weet je dat?’

Kira knikt.

‘Nou, Tom, als jij Kira dan van het station haalt,’ stelt Tessa voor. ‘Ik heb geen bagagedrager op mijn fiets.’

Tom aarzelt. Hij ziet aan Boris dat die Kira wel aardig vindt. ‘Ik denk dat het meer iets voor Boris is. Dan kunnen jullie liedjes schrijven onderweg.’

Boris krijgt een kop als vuur. ‘Oké, Tom.’ Hij geeft zijn vriend een schopje onder zijn kont. ‘Dan mag jij mijn weekbeurt overnemen. Het aquarium moet worden verschoond en de planten moeten water.’

‘Nee, hè?’ kreunt Tom. Hij wil terugkrabbelen maar op dat moment gaat de deur van de kleedkamer open.

‘Ik ga sluiten, hoor,’ roept de trainer naar binnen.

‘Help...! We zijn nog lang niet klaar!’ Het gymnastiekgroepje stuift gillend uiteen.

Het plan

Als Kira is uitgezongen, barst er een daverend applaus los.

‘Gaaf!’ roept Tom.

‘Hartstikke mooi!’ Jasper steekt zijn duim omhoog.

‘Steengoed!’ Onder de indruk staart Boris Kira aan. Als ze zingt, vindt hij haar nog mooier.

‘Nou.’ Kira lacht verlegen. ‘Ik vind dat jullie ook heel goed spelen. Vooral jij, Boris.’

Boris voelt dat hij rood wordt. Hij slaat vlug zijn ogen neer. ‘Bedankt.’

‘Dus je wilt bij onze band?’ vraagt Tessa.

Kira kijkt haar verbaasd aan. ‘Natuurlijk wil ik dat. Wat dacht jij dan?’

‘Hoera! We hebben een zangeres!’ juicht Tessa. ‘Mag ik u allen hartelijk feliciteren met deze fantastische aanwinst?’ Ze geeft alle bandleden om de beurt een zoen.

‘Ho, ho, niet te enthousiast,’ zegt Tom. ‘Kira heeft nou wel gezegd dat ze bij de band wil, maar het belangrijkste weet

ze nog niet.'

'En dat is?'

'Dat Rik en ik officieel niet bij de band horen. Wij zijn hier vandaag nou wel, maar dat is toeval. In het vervolg zul je het zonder ons aangename gezelschap moeten stellen.'

'O, dan word ik zeker lid van de band.' Kira steekt plagerig haar tong naar Tom uit.

'Wat een geluk, hè, dat ze jou in die kast hebben opgesloten,' zegt Tessa. 'Anders had je nooit geweten dat wij een zangeres zochten.'

Kira knikt. 'Ik heb er echt zin in. Vanaf de zomervakantie heb ik niet meer gezongen.'

'De zomervakantie?'

'Toen was ik op muziekkamp. Een hele week. Daar hadden we ook een band opgericht. We hadden afgesproken ermee door te gaan, maar dat lukte gewoon niet. We wonen veel te ver uit elkaar.'

'Is zo'n muziekkamp leuk?' vraagt Tessa.

'Machtig!' antwoordt Kira. 'Ik heb me nu al opgegeven voor volgend jaar.'

'Misschien is het wel wat voor ons?' Tessa kijkt de bandleden aan.

'Dat mag ik nooit,' zegt Nadia. 'Je weet hoe mijn vader is. Hij vindt het al heel wat dat ik in deze band speel. Met zo'n muziekkamp hoef ik niet aan te komen.'

‘En als mijn moeder het vraagt?’ stelt Tessa voor. Nadia haalt haar schouders op. ‘Ik weet niet. Het is niks voor mij. Muziek maken vind ik leuk, maar een hele week achter elkaar...’

‘Je moet niet denken dat je de hele week muziek maakt,’ zegt Kira. ‘We hadden elke avond kampvuur. We hielden speurtochten en één keer hebben we een nachtwandeling gemaakt door het bos. We hebben vreselijk gelachen. Aan het eind van de week was iedereen verliefd.’

‘Zo...!’ Tom fluit tussen zijn tanden. ‘Zullen we dan ook maar een instrument gaan bespelen, Rik?’

‘Spaar me!’ roept Tessa verschrikt. ‘Dan mogen ze wel gratis oordoppen verstrekken.’

‘Hartelijk dank maar weer. Kom op, Rik, we zoeken een andere band.’ Tom stoot zijn vriend aan.

‘Mooi niet.’ Jasper grijpt hen vast. ‘We moeten nog een plan bedenken.’

‘Ja, Tommetje,’ zegt Tessa op slijmerige toon. ‘Als detective lijkt je me keigoed.’

Jasper staat op en haalt een leeg schrift uit zijn tas. ‘Heeft er al iemand een idee hoe we die bende te pakken kunnen krijgen?’

‘We hoeven er maar één op te sporen,’ zegt Tom.

‘Hoe bedoel je, één?’

‘Nou, stel dat we achter het adres van Linda van Lieshout

komen, dan is het een kwestie van haar bespieden en we hebben de anderen ook te pakken. Toch een makkie?’ ‘Noem dat maar een makkie,’ zegt Boris. ‘Als jij die Linda dan even voor ons wilt opsporen. We weten niks van die meid.’

Tom schudt zijn hoofd. ‘Niet niks. Ze leest de muziekkrant. Anders had ze onze advertentie nooit gezien.’

‘Applaus voor Tom!’ Tessa klapt in haar handen. ‘Zie je nou wel dat jij een goeie detective bent?’

‘Wacht...’ Boris krijgt een idee. ‘We moeten nog een keer een advertentie zetten. Misschien trapt ze erin.’

‘Maar niet met mijn telefoonnummer,’ zegt Tessa.

Rik doet zijn hand omhoog. ‘Zet mijn nummer er maar in. Ik heb maandag geen woord gezegd. Mijn stem kan ze nooit herkennen.’

‘Perfect!’ Jasper maakt een paar aantekeningen. ‘Dan gaat het alleen nog om de inhoud van de advertentie. We kunnen niet weer een zangeres vragen. Dat is duidelijk.’

‘We hebben zogenaamd een toneelclub,’ bedenkt Boris.

‘En we missen nog een speler, een... eh...’

‘Een zakkenrolster,’ lacht Tom.

Iedereen schiet in de lach. Na een tijdje tikt Jasper op de grond. ‘Laten we het serieus houden, jongens. Het lijkt me beter dat we zeggen dat het meisje dat filmster zou spelen,

ziek is geworden.'

'Filmster, echt iets voor die Linda van Lieshout,' zegt Tessa.

'Maar dan wel in een horrorfilm,' grinnikt Tom.

'Maar hoe pakken we dat dan aan?' vraagt Nadia. 'Ze mag ons niet zien. Dan herkent ze ons gelijk.'

'Zal ik mijn broer vragen?' stelt Rik voor. 'Die kent ze niet. We laten haar naar mijn huis komen. En dan doet mijn broer open en die verzint een smoes waarom het niet doorgaat. Dat we ruzie hebben gekregen of zo.'

'Is Jaap daarvoor te porren?' vraagt Jasper.

'Voor een weekje op de computer doet hij alles,' lacht Rik.

'Wat zal Linda de pest in hebben als ze hoort dat ze voor niks is gekomen.' Tessa wrijft in haar handen. 'Ik zie die kop al voor me. En als ze weggaat, achtervolgen we haar.'

'Ja, met zijn zessen zeker.' Tom tikt tegen zijn voorhoofd.

'Zoiets briljants kan alleen Tessa de Leeuw verzinnen.

Lekker onopvallend.'

'Ik denk dat er hooguit twee van ons achter haar aan moeten gaan.' Jasper kijkt de kring rond. 'Wie stelt zich beschikbaar?'

'Ik ga wel,' zegt Rik spontaan. 'Ik ben hartstikke goed in bespieden.'

Jasper aarzelt. 'Ik weet niet, Rik, of ik jou wel zo geschikt vind. Als je langs een banketbakker komt, verlies je haar

zo uit het oog.'

'Ik let wel op hem,' biedt Tessa aan. 'Dan gaan wij samen, hè Rik?'

'Mag ik even?' vraagt Tom. 'Mij lijkt het ook leuk.'

'Volgens mij voelt iedereen er wel voor,' zegt Kira.

'Dan moeten we loten.' Tessa staat al op. Maar Nadia houdt haar tegen. 'Laat mij maar. Ik schrijf wel een getal op. Dat bespieden is toch niks voor mij.' Ze haalt een blaadje uit haar tas en krabbelt er een cijfer op. 'Een getal onder de vijftientig. Tessa?'

'Zeven.'

'Tom?'

'Mijn geluksgetal.'

'Ja, wat nou geluksgetal?'

'Dertien,' zegt Tom.

'Boris?'

'Eh... elf.'

Nadia houdt het blaadje omhoog. 'Boris heeft gewonnen. Nu de volgende.' Ze krabbelt weer iets op het papier.

'Jasper?'

'Zeventien.'

'Kira?'

'Drie.'

'Ja!' Nadia draait het papier naar hen toe. 'Boris en Kira mogen voor detective spelen.'

‘Maar wel bespieden, hè Boris?’ plaagt Tom. ‘Niet stiekem onderweg liefdesliedjes schrijven...’

Boris geeft Tom een trap tegen zijn voet. ‘Ik krijg jou nog wel.’

‘Volgens mij hebben we een prima plan bedacht,’ zegt Jasper. ‘Er is alleen één probleem.’

‘En dat is?’

‘Die advertentie kost drie euro, jongens. Hoe komen we aan geld? Niemand heeft meer één cent te makken. Of we moeten het uitstellen tot na het weekend.’

‘Niks uitstellen,’ zegt Tom. ‘Die advertentie moet er deze week nog in staan. Ik vraag wel een voorschotje.’

‘Ik ook.’

‘Eén euro, dat moet kunnen.’

‘Afgesproken.’ Jasper kijkt de kring rond. ‘Dus allemaal een voorschotje vragen. Toch geen probleem?’

Boris slaat zijn ogen neer. Hij weet nog niet zo net of het geen probleem is.

De foto

‘Hier woon ik.’ Zodra Boris stopt, springt Kira van zijn fiets. ‘Heb je zin om nog even mee te komen? Dan laat ik je meteen de foto’s van het muziekkamp zien.’

‘Best leuk.’ Boris zet zijn fiets op slot. Achter Kira aan loopt hij de stenen portiek in. Uit een van de brievenbussen hangt een touwtje. Kira trekt eraan.

‘Makkelijk, hè?’ zegt ze als de deur opengaat. ‘Dat doet mijn moeder voor de tweeling. Ik heb nog twee kleine zusjes, zie je. Kom mee.’ Ze gaat Boris voor door een smal gangetje. ‘We moeten de trap op. Ik woon op zolder.’

Als ze langs de huiskamer komen, steekt Kira haar hoofd om de deur. ‘Hoi, mam, ik ga naar boven.’

‘Wil je niet eerst een kopje thee?’ klinkt een vriendelijke stem uit de kamer.

Kira kijkt Boris vragend aan. ‘Thee?’

Boris wrijft over zijn buik. ‘Ik zit nog propvol cola.’

‘We hoeven niet!’ roept Kira naar binnen en ze loopt door naar boven.

‘Wat een leuk kamertje heb je.’ Boris bekijkt de kleine ruimte. De muren hangen helemaal vol posters. ‘Gezellig, hè?’ Kira laat zich met een plof op haar bed vallen. ‘Het is hier net groot genoeg voor ons drietjes.’ ‘Slapen jullie hier met zijn drietjes?’ Boris kijkt verbaasd rond. Hoe doen ze dat dan? Hij ziet maar één bed. ‘Sneeuwwitje en Kaboutertje wonen hier ook.’ Kira wijst op een terrarium in een hoek van het kamertje. ‘Wat een kleintjes! Zijn dat dwerghamstertjes?’ vraagt Boris.

Kira knikt. ‘Met dat spitse snuitje is Kaboutertje. En daar zit Sneeuwwitje, in het molentje.’

Boris gaat vlak voor de glazen bak zitten.

‘Je mag Kaboutertje wel even vasthouden,’ zegt Kira. ‘Die is hartstikke tam.’ Kira pakt een van de hamstertjes op. En een paar tellen later rent er een klein, grijs gestreept hamstertje over Boris’ hand.

‘Wat een grappig beestje!’ Boris streelt voorzichtig over het zachte vachtje.

‘Hebben jullie ook dieren thuis?’ vraagt Kira.

‘Jammer genoeg niet. Ik zou heel graag een hond willen hebben, maar Tim, mijn broertje, is allergisch voor huisdieren. Help!’ Boris wijst grinnikend naar Kaboutertje die pijlsnel onder zijn trui schiet. ‘Hé, snorrenbaardje, kom er eens onderuit.’ Hij voelt onder zijn trui. ‘Lekker

warm zeker, hè? Kom maar gauw.' Hij pakt Kaboutertje en zet haar weer op zijn schoot.

'Stop haar maar weer in het terrarium,' zegt Kira na een tijdje.

Boris heeft Kaboutertje nog niet binnengezet of ze holt naar haar huisje. Daar gaat ze op twee pootjes staan en kijkt spiedend rond.

Boris schiet in de lach.

'Dat doet ze altijd als ze er even uit is geweest,' vertelt Kira. 'Ik denk dat ze controleert of alles nog in orde is. En daarna gaat ze naar het draaimolentje. Vaste prik, moet je maar opletten.'

'Maar dat andere beestje zit toch al in het draaimolentje,' zegt Boris.

'Dat maakt niks uit. Kijk maar, daar gaat ze al.'

Boris en Kira moeten lachen. Kaboutertje springt zo in het molentje, naast Sneeuw witje. Doordat ze alletwee een andere kant opdraaien, kukelen ze op de grond.

'Daar moet je een foto van nemen,' grinnikt Boris.

'De foto's...' zegt Kira, 'dat is ook zo. Ik zou je de foto's van het muziekkamp laten zien.' Ze springt overeind en pakt haar fotoalbum uit de kast. Ze gaat naast Boris op haar bed zitten.

'Kijk, dit was onze band.' Kira duwt het album onder Boris' neus. 'En hier deden we een heel melig spelletje.'

Ze slaat de bladzij enthousiast om. 'En deze foto heb ik stiekem genomen. Toen had de leiding een feestje.

Lekker maf, hè?'

Boris bekijkt de foto. Dan gaat er een schok door hem heen. Hij staart met een wit gezicht naar een man met zwart haar.

'Wat heb je?' Kira pakt bezorgd zijn hand. 'Je trilt helemaal.' Ze kijkt Boris aan, maar die kan geen woord uitbrengen.

'Ken je soms iemand op deze foto?' vraagt ze voorzichtig. Boris knikt. Hij voelt hoe de tranen hem in de ogen schieten. Hij probeert ze nog weg te slikken, maar het lukt niet. Hij begint te huilen. Kira slaat een arm om hem heen. 'Je hoeft het niet te vertellen, hoor. Zal ik het album opbergen?'

Boris schudt zijn hoofd. Hij haalt diep adem. 'Je... eh... mag het wel weten.' Hij wijst naar de man op de foto. 'Dit is mijn vader...'

'Kees de Jager? Is dat jouw vader?'

Boris knikt. 'Ik heb hem al heel lang niet meer gezien. Ongeveer twee jaar niet...'

'Jeetje.' Kira weet niet zo gauw wat ze moet zeggen.

'Logisch dat je je rot schrikt.' Ze bekijkt de foto nog eens nauwkeurig. 'Nou je het zegt, jullie lijken wel op elkaar.'

'Vind je?'

Kira knikt. 'Je gezicht... en jullie hebben ook dezelfde ogen. Hebben jullie ruzie gehad of zo?'

Boris plukt zenuwachtig aan zijn trui. 'Ongeveer twee jaar geleden zijn mijn ouders gescheiden. Mijn vader ging een tijdje naar Frankrijk. Daarna heeft hij nooit meer iets laten horen.'

'Waarom heb je hem nooit geschreven?'

'Hoe dan?' Boris kijkt Kira vragend aan. 'Ik weet niet eens waar hij woont. Hij heeft nooit een adreswijziging gestuurd. Mijn moeder zegt dat hij een nieuw leven is begonnen. Dat hij niks meer met ons te maken wil hebben.'

'En je broertje?' vraagt Kira. 'Hoe vindt die dat?'

Boris haalt zijn schouders op. 'Tim kan het niks schelen. Hij was drie toen mijn vader bij ons wegging. Hij kan zich hem nauwelijks herinneren.'

'Vreemd...' Kira kijkt verbluft voor zich uit. 'Kees leek mij juist zo aardig. Wil je zijn adres soms hebben?' Zonder op antwoord te wachten, staat ze al op en haalt een folder uit haar bureau. 'Hierin moet het staan. Ja, ik heb het. Kees de Jager. Hugo de Grootstraat 12, Groningen. Hij woont dus in Groningen. En zijn telefoonnummer staat er ook bij. Ik schrijf het wel even voor je op. Wat lijkt me dat rotzig, zeg,' zegt Kira, terwijl ze het adres opschrijft. 'Ik moet er niet aan denken dat ik mijn vader ineens nooit

meer zou zien. Als ik jou was, zou ik gewoon naar hem toe gaan.' Ze kijkt Boris aan. Als ze de schrik op zijn gezicht ziet, biedt ze gauw aan met hem mee te gaan.

'Ik zie nog wel.' Boris pakt het briefje en stopt het in zijn broekzak. 'Bedankt.'

'Nou snap ik hoe het komt dat jij zo goed saxofoon speelt. Dat heb je natuurlijk van je vader geleerd.'

'Vroeger maakten we altijd samen muziek,' vertelt Boris.

'Dat lijkt mij nou zo leuk,' zegt Kira. 'Mijn ouders geven er niks om. Ze vinden het wel leuk dat ik zing, maar het interesseert hun niet echt. Ik wil ook saxofoon spelen. Ik spaar voor een tweedehandsje. Als ik het geld bij elkaar heb, ga jij dan met me mee? Jij hebt er vast verstand van.' 'Natuurlijk,' belooft Boris. 'En dan moet je les nemen bij Henk Blok. Die is hartstikke goed.'

Kira kijkt naar de grond. 'Dat kan niet. Daar hebben mijn ouders geen geld voor. Mijn vader is sinds kort zijn baan kwijt.'

'Dan leer ik het je toch,' biedt Boris spontaan aan.

'Meen je dat?'

Boris knikt. 'Maar... eh... op één voorwaarde.'

'Wat bedoel je?'

Boris wordt rood. 'Je moet ook onze zangeres blijven. Je hebt juist zo'n mooie stem.'

'Beloofd.' Kira pakt Boris' hand. Als hij haar aankijkt, weet

hij het zeker: mooiere ogen bestaan niet.

Ruzie

Met een rood hoofd van inspanning zit Boris over zijn muziekschrift gebogen. Voor de zoveelste keer bestudeert hij het liedje dat hij zelf heeft geschreven. Terwijl hij in gedachten Kira's stem erbij hoort, brengt hij nog een kleine verandering aan. Dan legt hij tevreden zijn pen neer. Hij heeft niet voor niks zo geploeterd, het is tenminste wel mooi geworden. Hij scheurt voorzichtig de bladzij uit zijn schrift en knipt het lied uit in de vorm van een hart. Uit de la van zijn bureau pakt hij een envelop. Voor Kira schrijft hij erop. En dan stopt hij het hart erin. Wat zal hij nu eens gaan doen? Beneden hoort hij het geluid van de televisie. Hij herkent het favoriete programma van zijn moeder en Tim. Zal hij ook even gaan kijken?

Als hij bij de deur staat, denkt hij opeens aan de euro voor de advertentie. Boris zucht. Hoe komt hij daar nu weer aan? Zijn moeder is toch al niet in een al te best humeur. Hij hoeft heus niet voor een voorschot bij haar aan te

komen. Misschien zit er nog geld in zijn spaarpot. Hij pakt zijn spaarvarken uit de kast en beweegt het heen en weer. Aha, er rammelt iets.

Als hij het rubbertje eruit trekt, rollen er twee muntjes van twintig eurocent uit. Voor de zekerheid steekt hij zijn vinger door het gat. Nee, er zit echt niks meer in. Dan zal hij toch ergens anders zestig cent vandaan moeten halen. Boris denkt opeens aan de huishoudportemonnee, die weet hij te vinden. Hij kan er zestig cent uithalen en ze zaterdag, als hij zijn zakgeld krijgt, terugstoppen. Even aarzelt hij, maar dan loopt hij de trap af.

Beneden gluurt hij voor de zekerheid de kamer in. De kust is veilig. Zijn moeder en Tim hebben alleen maar oog voor het tv-scherm.

In de keuken ziet hij de portemonnee op het randje van de koelkast liggen. Vliegensvlug ritst hij hem open. Tussen alle verschillende muntjes ontdekt hij drie muntjes van twintig.

Hij steekt zijn hand uit om ze ertussenuit te vissen, maar midden in die beweging verstart hij. In de gang klinken kleine voetstapjes... Tim... schiet het door hem heen. Hij legt de portemonnee snel terug, net iets te wild. Hij klapt van het randje en al het geld rolt door de keuken. 'Wat gebeurt hier?' Zijn moeder komt de keuken binnen.

‘Ik wilde echt niet pikken,’ zegt Boris terwijl hij het geld opdraapt. ‘Ik wilde alleen maar zestig eurocent van je lenen, tot zaterdag.’

‘Waarvoor heb jij zestig eurocent nodig?’

‘We gaan nog een advertentie zetten,’ zegt Boris.

‘Iedereen moet een euro betalen. En er zat nog maar veertig eurocent in mijn spaarpot.’

‘Waarom moet dat dan zo stiekem?’ vraagt zijn moeder.

‘Je had het toch kunnen vragen? Ik snap dat achterbakse gedoe niet.’

Boris haalt zijn schouders op. ‘Jij wordt altijd gelijk kwaad als ik iets vraag.’

‘O ja? En wiens schuld is dat? Is het soms gek dat ik kwaad word als jij mij besteelt? Vertel op, hoe lang ben je hier al mee bezig?’

‘Ik wilde het alleen maar lenen,’ zegt Boris.

‘Dat vraag ik niet. Hoe lang bestel jij mij al?’

‘Dit is de eerste keer. Ik heb nog nooit iets uit je portemonnee gehaald, echt niet.’

‘Ik hoop dat het waar is, jongetje, want anders...’

‘Het is zo,’ schreeuwt Boris. ‘Waarom geloof je me niet?’

‘Nog een grote mond ook?’ Moeder pakt Boris bij zijn arm en duwt hem de keuken uit. ‘Naar je kamer. Voorlopig wil ik je niet beneden zien.’

Boris loopt de trap op. Boven gaat hij op zijn bed zitten.

Weer ruzie. Er gaat geen dag voorbij of hij heeft ruzie met zijn moeder. Gezellig, hoor... Hij wou dat zijn vader nooit was weggegaan, dan had hij tenminste nog iemand...

Zijn vader... Er gaat een schok door Boris heen. Hij voelt in zijn zak. Het briefje met het telefoonnummer zit er nog. Als hij wil, kan hij zijn vader opbellen.

Maar dan bedenkt hij zich. Het is een belachelijk idee.

Zijn vader wil immers niks meer met hem te maken hebben? Wie weet smijt hij de hoorn wel op de haak.

Boris pakt een boek en probeert die gedachte uit zijn hoofd te zetten. Maar dat lukt niet. Hoe spannend hij het verhaal gisteravond nog vond, nu kan hij zijn aandacht er niet bij houden. De drang om zijn vaders stem te horen wordt steeds groter. Het laat hem niet meer los.

Uiteindelijk geeft hij zich eraan over. Hij staat op en sluipt de trap af.

Beneden doet hij stilletjes de voordeur open. Zonder dat zijn moeder iets merkt, glipt hij naar buiten. Hij loopt de straat uit, in de richting van het postkantoor. Als hij vijf minuten later voor de telefooncel staat, haalt hij diep adem, telt tot drie en stapt naar binnen.

Zonder er nog een seconde over na te denken, toetst hij het nummer in. Zijn vingers trillen. Terwijl zijn hart in zijn keel klopt, hoort hij de telefoon overgaan. Drie keer en dan wordt er opgenomen. Boris voelt zijn hart

overslaan. Hij drukt de hoorn gespannen tegen zijn oor. 'Met Kees de Jager,' klinkt het aan de andere kant van de lijn.

Boris luistert ademloos naar die vertrouwde stem waar hij al zo'n tijd naar verlangt...

'Hallo, met wie spreek ik?'

Boris wil iets zeggen. Hij wil zoveel zeggen, maar het gaat niet. Hij kan geen woord uitbrengen.

'Hallo, met wie spreek ik?' klinkt het ongeduldig.

Boris probeert uit alle macht zijn verkrampte lippen te bewegen, maar het lukt niet. Hij voelt de tranen over zijn wangen stromen. En dan wordt er opgehangen.

Het telefoontje

‘Gaaf nummer!’ roepen Tom en Rik als ze de garage binnenkomen.

Boris legt trots zijn saxofoon neer. ‘Kun je nagaan hoe het klinkt als Kira erbij zingt.’

Tom kijkt verbaasd rond. ‘Ik dacht dat Kira vanmiddag zou komen?’

‘Dat dachten wij dus ook,’ zucht Jasper.

‘Zou ze het soms vergeten zijn?’ vraagt Nadia.

‘Daar geloof ik niks van,’ zegt Tessa. ‘Gisteravond aan de telefoon had ze het er nog over.’

Boris kijkt op. ‘Waarvoor belde ze?’

‘Ze wilde weten of Linda van Lieshout al op de advertentie had gereageerd.’

‘Niet dus,’ zucht Rik. ‘Ik word gek van de telefoontjes, maar geen Linda van Lieshout. Wanneer belde ze de vorige keer eigenlijk?’

‘Dezelfde dag nog,’ herinnert Tessa zich. ‘Dinsdagmiddag stond de advertentie erin en ’s avonds hing ze al aan de

lijn.'

'Zie je wel,' moppert Rik. 'En nou zijn er al drie dagen voorbij. Die belt dus niet meer. Zonde van onze centen.'

'Ik weet wat jij denkt, Rik,' lacht Tom.

'Wat dan?'

'Je had er liever een heerlijke warme stroopwafel van gekocht.'

'Hmmm...' Rik likt zijn lippen af. 'Je brengt me op een goed idee. Ga je mee? Die Kira verschijnt toch niet meer.'

Tom schudt zijn hoofd. 'Ik blijf nog even. Zie ik je vanavond nog?' vraagt hij als Rik bij de deur staat.

'Nee, ik moet trainen. Tot morgen.'

Als Rik weg is, kijkt Boris bezorgd op zijn horloge. 'Ze is wel erg laat. Zal ik haar even tegemoet fietsen?'

'Als ik te laat ben, maak je je nooit zo druk,' plaagt Tom. Boris bloost. 'Ik vind haar gewoon aardig.'

'Ja, dat hadden we al gemerkt,' lacht Tessa. 'Geeft niks, hoor, Borissie. We zijn allemaal wel eens verliefd.'

'Jullie passen anders best bij elkaar,' zegt Jasper. 'Twee van die verlegen kippies.'

'Wat nou, verlegen kippie...?' Boris wil Jasper grijpen, maar op dat moment wordt de garagedeur opengegooid. Met een rood hoofd van opwinding stormt Kira naar binnen. 'Ik weet waar hij woont... Ik heb hem achtervolgd...!'

De anderen staren haar stomverbaasd aan. 'Wie heb je achtervolgd?'

'Die ene gluiperd, met dat blauwe jack en die zwarte spijkerbroek. Die viezerik gaf mij nog even lekker een stomp in mijn maag voor hij me in de kast opsloot. Ik herkende hem bij het stoplicht. Hij stond vlak voor me met zijn fiets. Ik erachteraan natuurlijk. Jemig, ik sta nog te trillen. Spannend dat het was! Wat denk je? Gaat hij uitgerekend door dat rotpark, je weet wel, dat stille parkje bij de Van Bladerenweg. Er reed niemand. Ik was doodsbang dat hij achterom zou kijken. Stel je voor dat hij me had herkend. Ik weet niet wat hij zou hebben gedaan.'

'Vertel verder!'

'Weten jullie dat viaduct?'

'Ja.'

'Daar ging hij de nieuwbouw in. In een van die straten verdween hij in een gangetje. Ik weet niet precies in welk huis hij woont, maar het moet er een van dat rijtje zijn.'

'Heb je wel gekeken hoe die straat heet?' vraagt Jasper.

'Wat dacht je? Ik ben niet gek. De Merelstraat is het.'

'Te gek!' Tessa valt Kira om haar hals. 'We dachten al dat we ze nooit meer te pakken zouden krijgen. Linda van Lieshout heeft dus niks laten horen.'

'We moeten er zo snel mogelijk heen,' beslist Jasper. 'We zullen daar om de beurt moeten posten. Net zolang tot hij

naar buiten komt. Hoe ziet hij er precies uit?’

‘Een blauw jack, en hij had een zwarte spijkerbroek aan. En hij heeft steil blond haar, kort. Ik denk dat ik er nu naartoe ga. Pas als ik zijn huisnummer weet, kunnen jullie het overnemen. Anders gaan jullie nog achter de verkeerde aan.’

‘Oké,’ zegt Boris beslist, ‘maar dan ga ik met je mee. Veel te link. Je weet nooit wat er kan gebeuren.’

‘Wat spreken we dan af?’ vraagt Jasper. ‘Of waren jullie van plan daar een paar dagen te blijven staan.’

Boris kijkt op zijn horloge. ‘Als jullie ons nou om vijf uur aflossen.’

‘Prima,’ zegt Tessa. ‘Mocht er iets belangrijks gebeuren, dan bellen jullie ons op. Daar vlakbij is een postkantoor.’

‘Vangen!’ Jasper gooit een telefoonkaart naar hen toe.

‘Merci!’ Achter Kira aan holt Boris naar buiten. Daar springen ze op hun fiets en racen in de richting van de Merelstraat. Een eindje van de hoek stappen ze af. Als ze hun fiets op slot hebben gezet, gluren ze de straat in.

‘Daar ging hij in!’ Kira wijst naar een gangetje aan de overkant van de straat.

‘Hou jij de voorste tuintjes in de gaten,’ zegt Boris. ‘Ik let op de achterste.’

Ze staan er nog maar net als Kira in Boris’ hand knijpt. Ze zien hoe de voordeur van het middelste huis opengaat. Er

komt een jongen met steil blond haar naar buiten. Hij draagt een blauw jack en een zwarte spijkerbroek. Vol spanning zien ze hoe het tuinhek achter hem dichtvalt. 'Hij komt hierheen...' fluistert Boris.

De jongen slaat rechtsaf de straat in. Als hij een paar passen in hun richting heeft gedaan, slaat Kira met haar vuist tegen haar voorhoofd.

'Wat is er?' vraagt Boris.

Kira kijkt Boris schuldig aan. 'Het is hem niet. Ik heb me vergist. Van achteren lijkt hij erop. Maar zijn gezicht is heel anders.'

'Nee, hè...?' kreunt Boris.

'Vind je het heel erg?' Kira legt een hand op Boris' schouder.

Boris voelt dat hij rood wordt. Hij wendt gauw zijn gezicht af.

'Het geeft niet, hoor,' zegt hij zo onverschillig mogelijk. Even aarzelt hij, maar dan haalt hij de envelop uit zijn zak. 'Ik heb iets voor je.'

'Spannend...' Kira maakt de envelop open. Als ze ziet wat erin zit, begint ze te stralen. 'Wat lief, heb je dat speciaal voor mij geschreven?'

Boris knikt.

Kira neuriet het wijsje. 'Wat mooi,' zegt ze verrast. 'Er heeft nog nooit iemand speciaal voor mij een liedje

geschreven. Thuis ga ik het meteen instuderen. Als ik het kan zingen, moet je komen luisteren, goed? Of... eh... of wil je dat niet?’

‘Wat dacht jij nou?’ zegt Boris. ‘Er heeft nog nooit iemand speciaal voor mij een liedje gezongen.’ Als ze elkaar aankijken, schieten ze allebei in de lach.

‘Zullen we dan maar?’ Boris vist zijn fietssleuteltje uit zijn zak en steekt het in het slot.

‘Hé, eh... Boris!’ roept Kira als hij de stoep af rijdt. Als Boris stopt, loopt ze naar hem toe. ‘Weet je...’ Even draait ze om hem heen, maar dan slaat ze een arm om zijn hals.

‘Bedankt.’ En ze drukt een kus op zijn lippen.

‘En?’ roepen de anderen nieuwsgierig als ze de garagedeur opendoen.

‘Drie keer raden,’ zegt Boris.

‘Jullie zagen Linda van Lieshout naar binnen gaan.’

Boris schudt zijn hoofd. ‘Veel erger.’

‘Het is de zoon van Drakentandje.’

‘Nog erger.’

‘Iemand van onze klas,’ probeert Tessa nog.

‘Mis.’ Boris kijkt Kira aan. ‘Vertel jij het maar.’

‘Het was ’m helemaal niet,’ zegt Kira. ‘Ik had me vergist.’

‘Neee...!’ Tessa grijpt naar haar hoofd. ‘En wij maar denken dat we ze te pakken hadden.’

‘Ik zag onze foto al in de krant...’ jammert Tom. Hij laat

zich teleurgesteld op de grond zakken.

‘Nou ja, dan gaan we nog maar even muziek maken.’

Tessa zit nog niet achter haar drumstel of haar moeder steekt haar hoofd om de deur. ‘Tessa, Rik voor je aan de telefoon.’

‘Rik...?’

In minder dan een tel staan ze in de huiskamer.

Tessa grijpt de hoorn en drukt hem tegen haar oor.

‘Hallo, met Tessa.’ Even blijft het stil. Dan begint Tessa te juichen. ‘Ze heeft gebeld, jongens! Linda van Lieshout heeft opgebeld.’

‘Hoera!’ roepen ze en van blijdschap vallen ze elkaar om de hals.

De achtervolging

‘Kunnen jullie ons zien?’ roept Boris van achter het hek.

‘Absoluut niet,’ zegt Rik.

‘Je weet zeker dat je burens er niet zijn, hè?’ vraagt Jasper.

‘Dat ze niet thuiskomen en Boris en Kira in hun tuin aantreffen.’

‘Dat zou wel leuk zijn,’ lacht Rik. ‘Net op het moment dat Linda van Lieshout aanbelt. Nee, hoor, ze zijn een weekje weg.’

‘Oké, jongens,’ Jasper kijkt op zijn horloge, ‘naar binnen. Het is tien voor halftwee. Ze kan elk moment hier zijn.’

‘Zet hem op, hè?’ roepen ze tegen Boris en Kira. ‘Tot straks in de garage.’

‘Schiet nou maar op!’ dringt Boris aan.

Als de voordeur eindelijk dichtslaat, haalt Kira opgelucht adem.

Boris wrijft in zijn handen. ‘Nou, Linda, je kunt komen.’

‘Vind jij het eng?’ vraagt Kira.

‘Niet eng,’ zegt Boris, ‘maar wel spannend.’

‘Weet je...’ Kira begint te vertellen.

Midden in het verhaal legt Boris een hand op haar mond.

‘Voetstappen...’ fluistert hij.

Gespannen gluren ze door de spleet van het hek Riks tuin in. En dan zien ze Linda van Lieshout het tuinpad op lopen.

Doodstil wachten ze tot ze de voordeur horen opengaan. In de tuin naast zich horen ze de stem van Jaap. Jammer genoeg kunnen ze niet verstaan wat er precies wordt gezegd. Maar het is wel duidelijk. Na korte tijd draait Linda zich om en loopt de tuin uit. Boris sluipt als eerste naar het hek en loert de straat door. Dan wenkt hij Kira. Ze zien hoe Linda de straat uit loopt. Pas als ze de hoek om gaat, durven ze de achtervolging in te zetten. Ze spuiten de straat uit.

‘Daar!’ Op de hoek wijst Boris in de verte. ‘Daar loopt ze, bij dat rode uithangbord!’

Tussen de mensenmenigte door snellen ze over de stoep. Het valt niet mee in die drukte om Linda niet uit het oog te verliezen.

‘Waar gaat die gek helemaal heen?’ zucht Kira na een tijdje.

‘Weet ik het?’ zegt Boris. ‘Wie weet moeten we wel met de trein. We zijn vlak bij het station.’

Maar dan zien ze dat Linda rechts afslaat. Ze steekt de

straat over en gaat een smal straatje in.

‘Nou oppassen,’ fluistert Boris. ‘Hier ziet ze ons zo.’

Hij trekt Kira mee achter een geparkeerde auto. Gebukt sluipen ze verder, heel even, en dan blijven ze staan. Van achter de auto zien ze dat Linda voor een huis blijft staan. Het is leeg en oud. De meeste ramen zijn kapot. En de voordeur is dichtgespijkerd. Linda kijkt om zich heen of de kust veilig is en dan glipt ze het gangetje naast het huis in.

‘Dat moet hun geheime ontmoetingsplek zijn,’ zegt Boris.

‘Volgens mij zitten die andere twee daar ook.’

Van achter de auto houden ze het gangetje in de gaten. Een minuut of drie later zien ze Linda alweer naar buiten komen.

‘Jij achtervolgt haar,’ beslist Boris. ‘Ik kijk binnen.’

Zodra Linda de straat uit is, sluipt hij het gangetje in. Aan het eind komt hij bij een grote bruine schutting. Er zit een deur in. Heel voorzichtig doet hij de deur een kiertje open. Als hij niemand ziet, stapt hij de tuin in. Het gras ziet er verwaarloosd uit en de ramen en de deur zijn net als aan de voorkant dichtgespijkerd.

Boris voelt aan de deur, maar die zit op slot. Toch moet er ergens een ingang zijn, anders kon Linda hier niet naar binnen. Hij onderzoekt de deur. De onderste plank lijkt wel los. Een rukje en ja, hoor, hij houdt de plank in zijn

hand. Hij legt de plank op de grond en kruipt door het gat naar binnen.

Het is halfdonker. Het enige licht komt door de kieren die tussen de planken zitten. Door de keuken sluipt hij de gang in. Er komen wel vijf deuren op uit. Een van de deuren staat wijdopen. Boris gluurt naar binnen. In een kleine kamer staat een oude stoel en een tafel. De grond ligt bezaaid met sigarettenpeuken en oude kranten. En de tafel staat vol lege bierflesjes. Als hij dichterbij komt, ziet hij een kaars staan met een doosje lucifers ernaast. Als hij de kaars heeft aangestoken, valt zijn oog op een briefje. Boris leest wat erop staat.

Ik ben voor niks geweest.

Die kloteclub ging niet door.

Tot vanavond. Zeven uur ben ik hier.

Linda.

‘Niet gek.’ Boris blaast de kaars uit en wil weggaan. Maar dan blijft hij verschrikt staan. Achter in het huis klinken geluiden. Paniekerig kijkt hij naar de deur. Hij wil de gang in rennen als hij voetstappen hoort. Te laat, die vluchtweg is afgesloten. Zonder een seconde te aarzelen duikt hij onder de tafel. En dan hoort hij stemmen.

‘Steek even de kaars aan, ik zie geen moer.’

Hij hoort dat iemand een lucifer afstrijkt.

‘O, nou snap ik waarom die plank eraf lag. Linda is hier geweest. Er ligt een briefje.’

‘Wat heeft ze te melden?’

‘Die toneelclub ging niet door.’

‘Shit.’

‘Nou ja, vanavond slaan we onze grote slag, wedden?’

‘Is er nog bier?’

Boris hoort gerinkel van flessen.

‘Nee, dan had je gisteravond maar niet alles op moeten zuipen.’

‘Zullen we wat halen?’

‘Mij best.’

En Boris hoort ze weglopen. Hij slaakt een zucht van verlichting. Zo snel als hij kan, schiet hij onder de tafel uit. ‘Wegwezen.’ Hij rent door de keuken en kruipt naar buiten.

‘Pssst...’ Als hij het gangetje uitkomt, ziet hij Kira’s hoofd boven een auto uit komen.

‘Wat doe jij hier?’ Verbaasd kijkt Boris haar aan. ‘Je zou Linda achtervolgen?’

‘Ik zag ze aankomen,’ zegt Kira. ‘Toen ben ik teruggegaan. Je denkt toch niet dat ik jou alleen laat met dat stelletje? Stel je voor dat ze je hadden betrapt. Ik luisterde al bij die

ramen. Als ik je had horen gillen, was ik zo naar de politie gegaan.'

Boris schiet in de lach. 'Ze hebben me niet gezien.'

'Ben je iets te weten gekomen?' vraagt Kira.

Boris knikt. 'Vanavond om zeven uur komen ze bij elkaar. Ze hadden het over een grote slag...'

'Niet gek gedaan, jongens,' zegt Jasper als Boris en Kira zijn uitverteld. 'Maar hoe gaat het nou verder?'

'Eerst krijgt iedereen een lekkere koek.' Nadia haalt een trommeltje uit haar rugtas.

Rik schiet overeind. 'Zijn het de echte?'

'Proef maar.' Nadia pakt een koek en duwt hem onder Riks neus.

Rik ruikt eraan en... 'Hmmm...' hij doet of hij flauwvalt.

'Toch maar een Marokkaanse schoonmoeder zoeken, Rik,' plaagt Tom.

'Maar dan krijg je ook couscous, hoor,' waarschuwt Nadia.

'Dat geeft niks. Deze koek maakt alles goed. Alles.' Rik neemt met zijn ogen dicht een hap.

'Zijn we zover?' vraagt Jasper als iedereen zijn koek op heeft. Als de anderen knikken, pakt hij zijn schrift en maakt een paar aantekeningen. 'Volgens mijn berekeningen moeten Kira en Boris om uiterlijk halfzeven bij dat lege huis zijn.'

'Wat dachten jullie ervan als wij een beetje in de buurt

blijven?' Rik kijkt de kring rond.

Jasper schudt beslist zijn hoofd. 'Dat valt veel te veel op. Wij wachten hier in de garage. Zodra Boris en Kira weten waar die bende hun slag gaat slaan, bellen ze ons op.'

'Dan komen wij meteen naar jullie toe,' zegt Tessa. 'Met de politie.'

Boris kijkt op zijn horloge. 'Vijf uur alweer? Dan moet ik bijna weg.'

Jasper krabt op zijn hoofd. 'Volgens mij moeten we bij elkaar blijven.'

'Ik vraag of jullie hier mogen eten.' Zonder een reactie af te wachten rent Tessa al naar de kamer.

'Het mag!' juicht ze als ze een paar tellen later terugkomt.

'Ik heb alleen een grote teleurstelling voor Rik. Mijn moeder heeft geen zin om te koken. We moeten zelf patat halen en een kroket.'

'Wat een dag,' zucht Rik verlekkerd. 'Eerst mijn droomkoek. En dan weer patat met een kroketje...'

'O ja,' Tessa kijkt Nadia aan, 'ik heb met mijn moeder geregeld dat jij hier slaapt vannacht. Anders moet je zeker weer om zeven uur thuis zijn. Dat redden we dus nooit.'

'Grappig,' zegt Kira tegen Nadia. 'Jij mag dus nooit na zevenen thuiskomen, maar ergens logeren mag wel.'

'Niet ergens,' legt Nadia uit, 'alleen bij Tessa. Mijn vader heeft een rotsvast vertrouwen in Tessa's moeder.'

‘Kom op, jongens. We gaan bellen.’ Tessa gaat hen voor naar de kamer. Nadia is de eerste die opbelt. Iedereen wacht geduldig zijn beurt af. Alleen Boris aarzelt. Zijn moeder heeft er een hekel aan als hij op het nippertje afbelt. Ze wordt vast kwaad. Sinds die laatste ruzie is de stemming er toch al niet beter op geworden. Ze heeft nog steeds niks tegen hem gezegd. En dan zeker vragen of hij bij Tessa mag blijven eten. Wedden dat ze woedend wordt?

‘Boris, jij bent.’ Voordat hij er tegenin kan gaan, krijgt hij de hoorn al in zijn handen gedrukt. ‘Ik bel wel,’ zegt Tessa en ze draait zijn nummer.

Boris houdt de hoorn tegen zijn oor. Eerst gaat de telefoon een paar keer over. En dan wordt er opgenomen.

‘Met Edith Verhoef,’ klinkt het aan de andere kant van de lijn.

Boris haalt diep adem. ‘Hallo, mam, met Boris. Ik ben bij...’

Voordat hij de kans krijgt zijn zin af te maken, knalt zijn moeder de hoorn op de haak. Boris voelt dat hij rood wordt. Staat hij even voor gek. Hoe moet hij dit uitleggen? Hij gluurt onder zijn oogharen door naast zich. Gelukkig heeft niemand iets gehoord.

Zonder te laten merken dat zijn moeder heeft opgehangen praat hij door. ‘Ik ben dus bij Tessa en ik

mag blijven eten. Is dat goed? Oké, tot vanavond dan. Dag mam.'

En alsof er niks aan de hand is, legt hij de hoorn op de haak.

Een rode portemonnee

Het is halfacht in de avond. Kira en Boris zitten al een uur gebukt achter een bestelauto. Ruim drie kwartier geleden zagen ze Linda van Lieshout, gevolgd door de twee jongens, het lege huis binnengaan. Maar daarna is er niks meer gebeurd.

‘Waarom komen ze nou niet naar buiten?’ zucht Kira. ‘Misschien hebben ze hun plannen wel gewijzigd,’ zegt Boris.

‘En wat moeten wij dan?’

‘Wachten,’ antwoordt Boris. ‘Wat anders? We kunnen toch moeilijk aanbellen of ze eens naar buiten komen.’

‘En als we nou eens de politie halen,’ bedenkt Kira. ‘Ze zijn alledrie binnen. Ze kunnen ze zo pakken als ze willen.’

Maar daar voelt Boris niks voor. ‘We kunnen niks bewijzen.’

‘Ik heb ze toch herkend?’ zegt Kira.

Boris zucht. ‘En als ze nou eens ontkennen? Het is veel

beter als de politie ze op heterdaad betrapt. Weet je wat?' Boris heeft een idee. 'We...' Verder komt hij niet, want Kira legt haar hand op zijn mond. 'Ik hoor ze!'

Ze gluren gespannen naar het gangetje.

Een paar tellen later komt het drietal eruit. Kira wil er onmiddellijk achteraan gaan, maar Boris houdt haar vast aan haar capuchon. 'Wacht even. Zo meteen zien ze ons.' Pas als ze de straat uit zijn, begint de achtervolging.

'Waar zijn ze?' Op de hoek loert Boris de straat af.

'Daar!' Kira wijst naar het kruispunt. 'Daar staan ze bij het stoplicht. Voor die mevrouw met die kinderwagen.'

'Vlug!'

Als het stoplicht op groen springt, steekt het drietal de straat over. Boris en Kira nemen een spurt. Voordat het stoplicht van kleur verandert, staan ze aan de overkant. Ze verliezen de bende geen seconde uit het oog.

'Ik weet waar ze naartoe gaan,' fluistert Boris als ze na een tijd een stille straat in gaan. 'Ze gaan die snackbar beroven, wedden?' Hij wijst naar het uithangbord in de verte. Freds snackhoek staat erop.

Voordat het drietal de snackhoek bereikt, trekt Kira Boris een portiek in. Van daaruit kunnen ze de bende bespieden. Zou Boris gelijk krijgen? Zouden ze naar binnen gaan?

Van de spanning knijpt Kira in Boris' hand. Maar dan

zien ze dat het drietal de straat oversteekt en onder een poortje door gaat.

‘Rennen!’ Zo snel als ze kunnen hollen Kira en Boris erachteraan. Als ze onder het poortje door zijn, kijken ze elkaar verschrikt aan. ‘Waar zijn ze gebleven?’

Met hun ogen zoeken ze de straat af, maar er is geen spoor van de bende te bekennen.

‘Daar heb je ze!’ Kira wijst naar het zwembad. Ze zien nog net Linda van Lieshout door de draaideur verdwijnen.

Boris geeft een trap tegen een tuinhek. ‘We boffen wel, zeg. Die gaan eerst even lekker zwemmen.’

‘Weer wachten,’ moppert Kira. ‘Ik hoop niet dat ze al te lang wegblijven.’

‘We kunnen even kijken tot hoe laat het zwembad open is,’ stelt Boris voor. Ze steken de straat over en gaan het zwembad in.

In de hal bestuderen ze het bord met openingstijden.

‘Het valt mee.’ Boris leest hardop voor wat er staat.

‘Zaterdagavond vrij zwemmen van zeven tot halfnegen. En het is nu?’ Boris wil op zijn horloge kijken, maar op dat moment schrikken ze op van geschreeuw.

‘Mijn portemonnee... Ze zijn er met mijn portemonnee vandoor...!’

Nog geen tel later vliegt de deur van een van de kleedcabines open. Linda en de twee jongens stormen

naar buiten. Ze schieten rakelings langs Boris en Kira heen.

‘Erachteraan!’ Boris en Kira draaien zich om en hollen het zwembad uit. Maar bij de deur voelen ze een sterke hand in hun kraag.

‘Zo, komen jullie maar even mee.’ En voordat ze in de gaten hebben wat er gebeurt, duwt een badmeester hen een kamertje in.

‘Vertel nou maar eens waar jullie die portemonnee hebben gelaten.’

‘U vergist u,’ zegt Boris. ‘Wij hebben niks met de diefstal te maken.’

‘Nee,’ valt Kira hem bij. ‘Wij hebben geen portemonnee gestolen, kijkt u maar in onze zakken.’ En om te bewijzen dat ze onschuldig zijn, maken ze hun zakken leeg. Er komt van alles uit. Een zakdoek, een potlood, een telefoonkaart, maar geen portemonnee.

‘Ziet u wel,’ zegt Kira. ‘U hebt de verkeerde voor u. Het waren twee jongens en een meisje, maar die zijn allang weg.’

De badmeester is niet overtuigd. ‘Waarom holden jullie dan weg, als ik vragen mag?’

‘We kennen de daders,’ zegt Boris. ‘We wilden ze grijpen.’ ‘En dat moet ik geloven?’ De badmeester ijsbeert woedend om hen heen. Dan voelt Kira een hand in haar

capuchon. 'En dit dan?' Hij houdt een rode portemonnee omhoog.

'Wááát...?' Boris en Kira kunnen hun ogen niet geloven.

'Hoe komt die in mijn capuchon?' stamelt Kira.

'Dat zou ik ook wel eens willen weten.' De badmeester kijkt hen streng aan. 'Het ziet er niet best voor jullie uit. Dit wordt politiewerk, dat snappen jullie zeker wel.' Hij gaat achter zijn bureau zitten en pakt een blocnote en een pen.

'Je naam, je adres en je telefoonnummer.' Hij kijkt Boris aan.

Zodra Boris de vragen heeft beantwoord, neemt de badmeester de hoorn van de haak. 'Dan zal ik eerst jouw ouders maar even bellen.'

Boris verbleekt. 'Nee,' smeekt hij, 'doet u dat niet. Belt u alstublieft niet mijn moeder op...'

De badmeester kijkt hem verbaasd aan. 'En je zegt dat je niks hebt gedaan? Waar ben je dan zo bang voor, jongetje?'

'U moet ons geloven,' probeert Boris. 'Wij wilden die bende grijpen, daarom renden we achter ze aan.'

'En die portemonnee dan?' vraagt de badmeester. 'Hoe komt die dan in haar capuchon?'

'Dat weten we niet,' zegt Boris. 'Die moeten ze erin gestopt hebben toen ze langsholden.'

De badmeester begint te lachen. 'Vertel dat maar tegen de politie.' En hij draait het nummer van Boris' huis.

'Hallo, mevrouw,' hoort Boris hem zeggen. 'U spreekt met badmeester Kooi van zwembad De Snip. Uw zoon zit hier. We verdenken hem ervan dat hij een portemonnee heeft gestolen...'

'Dit zijn ze, rechercheur.' De badmeester houdt de deur open. 'En in de capuchon van deze jongedame vond ik de vermiste portemonnee.' Hij duidt op Kira.

De rechercheur neemt plaats achter het bureau. Hij kijkt Kira aan. Er verschijnt een blik van herkenning op zijn gezicht. 'Hebben wij elkaar vorige week ook niet ontmoet? Was dat niet bij De Eland?'

Kira knikt opgelucht. Hèhè, nou weet de rechercheur tenminste meteen dat zij niks met die diefstal te maken hebben. 'Toen had die bende mij in een kast opgesloten. En nou hebben ze weer een gestolen portemonnee in mijn capuchon gestopt.'

'En die diefstal bij de voetbalclub? Was dat soms ook die bende?' De rechercheur steekt een sigaar op. Kira en Boris knikken.

Even blijft het stil, maar dan barst de rechercheur los. 'Jullie denken toch niet dat ik gek ben? Ik heb genoeg van die praatjes. Die bende zijn jullie zelf. Vorige week hebben

jullie de kleedkamer van De Eland leeggeplunderd. Om ons op een dwaalspoor te brengen, heb jij haar in de kast opgesloten.' Hij kijkt Boris aan. 'Heel slim, maar niet slim genoeg.'

'Wááát...?' Kira en Boris zijn sprakeloos. Natuurlijk weten ze zelf dat het niet waar is. Maar hoe kunnen ze de rechercheur daarvan overtuigen?

'Was jij dat soms ook bij die voetbalclub?' vraagt hij aan Boris.

Boris schudt zijn hoofd.

'Dat zullen we dan meteen even uitzoeken.' De rechercheur neemt de hoorn van de haak en toetst een nummer in. 'Hallo, Van Houten, met Brink. Ik zit in het zwembad. Kun jij mij het signalement geven van dat akkefietje bij die voetbalclub?'

Terwijl hij de gegevens doorkrijgt, neemt hij Boris op. 'Bedankt.' Hij legt de hoorn op de haak. 'Inderdaad is het signalement anders,' zegt hij tegen Boris en Kira. 'Dan is het dus een vriendje van jullie. Vertel maar hoe hij heet en waar hij woont. Nou?' Hij tikt ongeduldig met zijn pen op het bureau.

Als Boris en Kira geen antwoord geven, staat hij op. 'Ik denk dat ik ze meeneem, badmeester. Misschien dat het hun op het politiebureau te binnen schiet.'

Nu wordt het Kira te veel. Moeten ze nog mee ook. En ze

hebben niks gedaan!

‘Als u maar weet dat u de verkeerde te pakken hebt,’ zegt ze half huilend. ‘U moet Linda van Lieshout hebben.’

‘Linda van Lieshout?’ vraagt de rechercheur ongelovig.

‘En weten jullie soms ook waar die Linda van Lieshout woont?’

Als Boris en Kira hun hoofd schudden, verschijnt er een ironisch trekje om zijn mond. ‘Linda van Lieshout... die praatjes verkopen jullie maar aan de kinderrechtter.’

‘Maar we weten wel waar haar geheime plek is,’ probeert Kira nog.

‘Ja,’ zegt Boris, ‘ergens in de Staalstraat staat een leeg huis. Daar ontmoeten ze elkaar.’

De rechercheur kijkt hen doordringend aan. ‘Jullie weten zeker dat jullie je niet vergissen?’

Boris en Kira knikken.

‘Dan denk ik dat wij daar maar eens met zijn drietjes een kijkje moeten nemen. Kom maar mee.’ De rechercheur loopt de hal van het zwembad in. Voordat hij door de draaideur gaat, draait hij zich om. ‘Ik hoop voor jullie dat het waar is, want anders...’

Op hetzelfde moment stapt Tessa voor de zoveelste keer de kamer in. ‘Heeft Boris nog gebeld?’

Als haar moeder nee schudt, inspecteert ze de telefoon.

Maar de hoorn ligt er niet scheef op.

‘En?’ Als ze de garagedeur opendoet, kijken vier paar ogen haar vragend aan.

‘Nog niks.’ Tessa ploft zuchtend in de leunstoel neer. Rik kijkt op zijn horloge. ‘Vijf voor negen. Over vijf minuten moet ik thuis zijn.’

‘Ik ook,’ zegt Tom.

‘Pech gehad, jongens, dan maar huisarrest,’ vindt Jasper. ‘We kunnen Boris en Kira niet in de steek laten.’ En daar zijn ze het allemaal mee eens.

Tom ijsbeert onrustig heen en weer. ‘Hoe lang wachten we nog? Ik vertrouw het zaakje niet meer. Zo meteen heeft die bende ze ergens in dat lege huis opgesloten. En zitten wij hier voor niks te wachten.’

‘Je hebt gelijk. We gaan er nu naartoe,’ beslist Jasper.

‘Kom mee!’ Ze lopen naar de deur. In de gang blijft Jasper staan. ‘Wat dachten jullie van een zaklantaarn. Het is daar vast pikdonker.’

‘Goed van jou!’ Tessa rent de schuur in.

Als ze een paar minuten later met een zaklantaarn in haar hand terugkomt, steekt Tom zijn hand uit. ‘Geef dat ding maar aan mij, ik heb heel diepe zakken.’

‘Opschieten...!’ Rik pakt zijn fiets en rijdt het tuinpad af. Halverwege de stoep draait hij zich om. ‘Hoe gaan we?’ Jasper denkt na. ‘Over de Bierkade, dat is het snelst.’

‘Alsjeblieft niet,’ zegt Nadia. ‘Dan komen we vlak langs ons huis. Als mijn vader me ziet, mag ik nooit meer bij Tessa logeren.’

Jasper aarzelt. ‘Dat betekent dus dat we buitenom moeten, maar dat is een knap eind om.’

‘Nou en? Dan fietsen we maar wat harder. Karren, jongens!’ Tom springt op zijn fiets en racet weg.

Het mes

De politieauto rijdt de Staalstraat in. Voor het lege huis houdt hij stil. Zonder iets tegen Boris en Kira te zeggen, stappen een agent en de rechercheur uit de auto. Ze gluren door de planken het huis in. Daarna verdwijnen ze achterom door het gangetje. Kira en Boris turen gespannen de schemer in. Van de zenuwen weten ze niks te zeggen.

Na een tijdje zien ze de politiemannen het gangetje uit komen. Ze maken de autodeur open en gaan voorin zitten.

De rechercheur draait zich half naar hen om. 'Het spijt me voor jullie, maar er was niemand.'

Boris en Kira kijken elkaar geschrokken aan. 'U... eh... u gelooft ons toch wel?' vraagt Boris. De rechercheur geeft geen antwoord. Hij krabt op zijn hoofd en kijkt nogmaals naar het lege huis. 'Ik weet niet wat ik moet geloven. Wat ik wel weet, is dat er hier iets niet klopt. Nou ja, eerst maar naar het bureau. Dan stuur ik er wel een paar

mannen naartoe om de boel nader te onderzoeken.' Hij geeft de agent een teken dat hij de auto moet starten. Ze zijn nog niet de hoek om of het groepje komt aan gefietst. Een eindje voor het lege huis stappen ze af. Als ze hun fiets op slot hebben gezet, kijken ze Jasper vragend aan.

'Hoe doen we het?'

'Met zijn allen naar binnen,' beslist Jasper.

Ze sluipen in de richting van het lege huis en glijpen het gangetje in. Eenmaal in de achtertuin halen ze de plank weg.

'Ik ga wel voor,' fluistert Tom. Hij schijnt met de zaklantaarn door het gat. Achter Tom aan kruipen ze naar binnen. Op hun tenen sluipen ze de keuken door. Als Tom de gang in schijnt, ontdekken ze de open deur.

'Volgens mij is er niemand.' Tom duwt de deur een stukje verder open en schijnt in het rond. Maar nergens zien ze een kast. Wel valt het licht van de zaklantaarn op de kaars die op tafel staat.

Jasper strijkt een lucifer af en steekt hem aan. 'We moeten het hele huis doorzoeken, jongens. Het zal me niks verbazen als ze ergens boven zitten opgesloten.' Hij pakt de kaars en duwt hem in Tessa's hand. 'Rik en jij nemen de bovenverdieping voor jullie rekening. Tom, Nadia en ik doorzoeken de benedenetage.'

‘Opschieten,’ zegt Tom. ‘We pakken eerst het schuurtje.’ Ze doen een paar stappen in de richting van de deur. Dan blijven ze staan.

‘Stemmen...!’ sist Jasper. Hij blaast vliegensvlug de kaars uit. Ze blijven ingespannen staan luisteren. Nu horen ze ook voetstappen in de gang.

Op het moment dat die vlakbij zijn, springt Tom naar voren en schijnt op de drie gestalten in de deuropening. ‘Wat hebben jullie met onze vrienden geflikt?’ roept hij dreigend.

Het drietal schijnt niet in het minst onder de indruk.

‘Nou ja...!’ roept Linda van Lieshout uit. ‘Dat is dat stel van die band... Ze moeten ons hebben bespied!’

De twee jongens doen een paar stappen naar voren. ‘Wat moet dat? Mogen wij effe weten waarom jullie ons bespieden?’

‘Omdat jullie vuile dieven zijn.’ Rik gaat voor een van de jongens staan. ‘Ik herken jou heus wel. Jij zocht zogenaamd een voetbalclub. En toen heb je honderdvijftig euro gejat.’

‘Wat nou, honderdvijftig euro...? Aanpakken.’ De jongen haalt uit en slaat Rik een bloedneus.

Nu wordt Rik nog kwader. ‘Als jullie maar weten dat jullie erbij zijn. Wij gaan naar de politie.’

‘Wat zeg jij?’ De jongen gaat dreigend voor Rik staan. ‘Wat

nou, politie? Ik snij zo je strot door, mannetje. Of dacht je soms dat ik dat niet durfde...' Hij grijpt in zijn zak en trekt een mes.

'Hou op, Sander!' zegt Linda. 'Laat hem los. Zo is het wel genoeg.'

'O ja? Misschien heb jij zin om de politie achter je reet aan te krijgen, ik niet.' Hij duwt de punt van het mes tegen Riks keel.

'Laat dat mes vallen!' buldert een stem. Een felle lamp verlicht de kamer. Als ze zich omdraaien, kijken ze in de gezichten van drie agenten.

Een van de agenten rukt het mes uit Sanders handen.

'Rechercheur Brink gaf ons opdracht hier een kijkje te nemen. Zo te zien zijn we niet voor niks gekomen.

Allemaal mee!

Het ongeluk

‘Nou, jongens, die club van Linda van Lieshout zal zich voorlopig wel gedeisd houden,’ zegt Jasper als ze het politiebureau uit komen.

‘Weten jullie dat ik nog tril van de zenuwen,’ zegt Kira.

‘Anders ik wel,’ bekent Boris. ‘Even dacht ik dat het misging. Ze bleven doodleuk ontkennen. Totdat de trainer van Rik die Robbie de Groot herkende.’

‘Sander heet hij,’ verbetert Rik. ‘Robbie de Groot is zijn artiestennaam. We hadden geluk dat Koos thuis was. Meestal zit hij op zaterdagavond in de kroeg.’

‘Zullen we nog even ergens een ijsje pikken?’ stelt Tom voor. ‘Tenslotte hebben we wat te vieren.’

De anderen schudden hun hoofd.

‘Het is te laat,’ zegt Tessa. ‘Nadia en ik moeten naar huis.’

‘Ik ga er ook vandoor.’ Boris steekt zijn fietssleuteltje in het slot en rijdt weg. ‘Tot morgen, hè?’

Als hij een poosje later de kamer in komt, zit zijn moeder

op de bank te lezen. Zodra ze Boris ziet, legt ze haar boek opzij. Ze kijkt hem onderzoekend aan. 'Vertel eens eerlijk, had jij echt niks met die diefstal te maken?'

'Natuurlijk niet,' antwoordt Boris verontwaardigd.

'Zo vanzelfsprekend is dat niet,' gaat zijn moeder verder.

'Je hebt een paar dagen geleden nog uit mijn portemonnee gestolen.'

Boris voelt dat hij boos wordt. Waarom moet zijn moeder dat nou weer aanhalen? Het liefst zou hij tegen haar schreeuwen dat ze haar mond moet houden. Maar hij herstelt zich.

'Ik weet heus wel waarom je daar weer over begint,' zegt hij zo kalm mogelijk. 'Je wilt alleen maar dat ik kwaad word en dat we weer ruzie krijgen...' Hij kijkt haar uitdagend aan. 'Dat is toch zo?'

Hij ziet hoe de kleur uit zijn moeders gezicht wegtrekt en hoe ze haar lippen samenknijpt. Dan vliegt ze op: 'Hoe durf jij... Nee, mannetje, we gaan de rollen niet omdraaien. Jij bent hier degene die heeft gestolen, niet ik. Heel handig van je om de schuld op mij te schuiven. Het verbaast me niks. Jij schuift altijd de schuld op een ander. En dat heb je niet van een vreemde. Jij... je bent precies je vader...!'

Wat zegt zijn moeder nou? Er gaat een schok door Boris heen. Zijn hart klopt in zijn keel en hij voelt zijn slapen

bonzen.

Hij haalt diep adem en kijkt dan zijn moeder recht in haar ogen.

‘Nou weet ik het,’ zegt hij hees. ‘Nou weet ik waarom jij een hekel aan mij hebt. Omdat ik op papa lijk...’ Hij draait zich om en rent het huis uit.

‘Boris!’ roept zijn moeder hem na. ‘Boris, kom terug!’ Maar Boris is niet van plan om te keren. Hij springt op zijn fiets en racet de straat uit.

Ondanks dat zijn hoofd één grote draaimolen van gedachten is, weet hij één ding zeker: hij gaat nooit meer naar huis. Nooit meer.

In de war van het besluit dat hij heeft genomen, racet hij maar door, zonder te stoppen. Alsof hij zo van de wereld af wil rijden.

Totaal overstuur nadert hij een kruispunt. Het stoplicht staat op rood, maar daar let hij niet op. Hij ziet niks. Ook niet dat er een vrachtwagen met flinke snelheid van rechts komt.

Zonder op of om te kijken scheurt Boris de straat over. Eerst klinkt er getoeter, gevolgd door piepende remmen. En dan een klap.

Vanaf dat moment gaat alles pijlsnel.

De vrachtwagenchauffeur springt krijtwit uit zijn auto. Hij kijkt geschrokken naar Boris die onbeweeglijk op straat

ligt.

Van alle kanten komen mensen aan rennen. Een oude meneer trekt zijn jas uit en legt hem over Boris heen. 'Blijf maar rustig liggen,' zegt hij, als Boris hem versuft aankijkt.

Een paar minuten later vult het geluid van een sirene de straat. Een ambulance met zwaailicht stopt. En nog geen tien minuten later rijden ze Boris het ziekenhuis in.

Het ziekenhuis

‘Au!’ Boris’ geschaafde hand grijpt naar zijn hoofd. ‘Wat doet dat verband daar?’

Als hij zijn ogen opendoet, weet hij het weer. Hij heeft een ongeluk gehad. Heel langzaam komen de beelden terug. De mensen op straat die om hem heen stonden, de rit met de ambulance, dat ijskoude gevoel op zijn pijnlijke hoofd, en toen het verband.

Opeens voelt hij een warme hand op zijn schouder. ‘Gaat het weer een beetje?’

‘Papa! Hoe kom jij hier?’ vraagt Boris verbaasd.

‘Je hebt een behoorlijke smak gemaakt, jongen. Je wist niks meer. Zelfs je naam niet. Gelukkig vonden ze een papiertje in je zak met mijn telefoonnummer erop. Toen hebben ze mij opgebeld.’

‘Mijn hoofd...’ kreunt Boris. ‘En ik ben zo duizelig.’

‘Dat komt van de hersenschudding,’ legt zijn vader uit.

‘Maak je maar niet bezorgd, het komt allemaal goed.’

Boris kijkt zijn vader aan. Hij wil nog veel meer weten.

Wanneer het ongeluk precies is gebeurd. En hoe lang hij al in het ziekenhuis ligt. Maar hij is veel te moe. Zijn ogen vallen dicht.

Het is al middag als Boris weer wakker wordt. Zijn vader zit naast zijn bed te lezen. Als hij merkt dat Boris wakker is, legt hij zijn krant opzij. 'Hoe voel je je?'

'De pijn is een stuk minder,' zegt Boris.

'Je ziet er ook veel beter uit,' zegt zijn vader. 'Je hebt lekker lang geslapen, dat heeft je goed gedaan.'

Een tijdje blijft het stil, maar dan vraagt Boris opeens: 'Weet mama dat ik hier lig?'

Zijn vader knikt. 'Ze was gisteravond hier, maar toen sliep je. Ze kon niet zo heel lang blijven, want Tim lag alleen thuis.'

'Heb jij mama gewaarschuwd?' vraagt Boris.

Zijn vader pakt Boris' hand. 'Ik kan je niet vertellen hoe erg ik schrok toen het ziekenhuis belde. Ik ben meteen in de auto gesprongen. Wat een afschuwelijke rit was dat... De ergste beelden flitsten door mijn hoofd. En het duurde zo lang voordat ik hier was...' Even blijft het stil. Vader haalt diep adem en dan gaat hij verder. 'Toen zag ik je liggen: bleek, versuft en met dat verband om je hoofd. Ik was bang, Boris... ik was zo bang...! Gelukkig vertelde de dokter dat het erger leek dan het was. Ik heb een tijdje bij je bed gezeten. De zuster vroeg of ik je moeder al had

gewaarschuwd. Toen ik haar opbelde, kwam ze meteen. We hebben een poosje samen aan je bed gezeten. Jij hebt er niks van gemerkt, je sliep.'

'Heeft ze over de ruzie verteld?' vraagt Boris.

'Ja. Ze heeft me nog veel meer verteld.' Zijn vader slaat zijn ogen neer.

'Wat dan?'

Er verschijnt een pijnlijke trek om zijn vaders mond. 'Ik ben dom geweest, Boris, heel dom. Toen ik pas in Groningen woonde, kwam je moeder mij opzoeken. Ze vertelde dat jij heel kwaad op mij was, omdat ik bij jullie was weggegaan. Dat je mij voorlopig niet meer wilde zien. Dat je meester ook had gezegd dat het beter was dat ik niet langskwam. Pas als jij weer contact met mij wilde, zou ze me opbellen.'

'Maar dat is helemaal niet waar. Waarom heb je mij dat nooit gevraagd?'

'Dat heb ik gedaan. Ik heb je een brief geschreven. Maar toen jij niet reageerde, dacht ik dat het waar was wat je moeder had verteld.'

'Ik heb nooit een brief gekregen,' zegt Boris.

'Nee, die brief heeft ze onderschept. Net als de cadeautjes die ik jullie voor je verjaardag stuurde.'

'Waarom deed ze dat?' vraagt Boris.

Zijn vader zucht. 'Ik denk dat je moeder het nooit heeft

kunnen verkroppen dat ik bij haar ben weggegaan. Ze wilde me straffen.'

'En mij,' zegt Boris. 'Omdat ik op jou lijk...'

Terwijl hij over zijn vaders woorden nadenkt, steekt een verpleegster haar hoofd om de deur. Als ze ziet dat Boris wakker is, loopt ze naar hem toe. Ze steekt haar hand naar hem uit. 'Dag, Boris, ik ben zuster Janneke. Ik ga jou eens lekker wassen. En daarna krijg je wat te drinken van me.'

'Dat komt goed uit,' zegt vader. 'Ik heb een afspraak. Aan het eind van de middag kom ik weer bij je kijken, Boris.' Hij geeft Boris een zoen en loopt naar de deur.

Boris 2

‘Wat zie ik nu?’ vraagt zijn vader als hij een paar uur later binnenkomt en de pleister op Boris’ hoofd ziet. ‘Mocht het verband er nu al af?’

‘Ja,’ zegt Boris blij. ‘En als er een bed vrijkomt, mag ik op zaal liggen.’

‘Dat gaat goed.’ Vader haalt een fles vruchtensap en een grote zak drop uit zijn tas. ‘Voor jou, dan heb je iets om uit te delen.’ Hij trekt de kruk onder het bed vandaan en gaat zitten. Eerst schuift hij wat onrustig heen en weer en dan begint hij te praten. ‘Ik ben langs je school geweest. Je krijgt de groeten van de hele klas. Morgen komen er een paar iets brengen. Tom en Tessa en ene Kira, maar die zit niet bij jou in de klas, klopt dat?’

Boris bloost. ‘Kira zingt in onze band. Jij kent haar ook, van het muziekkamp. Ze heeft me jouw adres gegeven.’

‘Kira...?’ Vader denkt na. ‘Kira van der Plas?’

Boris knikt. ‘Ze wil saxofoon spelen. Als ze geld genoeg heeft, koopt ze er een.’

‘Dat is toevallig,’ zegt zijn vader. ‘Ik heb thuis nog een oudje liggen. Een prima dingetje om het op te leren. Ze kan hem zo van me krijgen.’

‘Ik had beloofd het haar te leren,’ zegt Boris, ‘maar ik weet niet of dat nog kan.’

‘Hoe bedoel je?’

Boris bijt op zijn lip. ‘Ik ga niet meer terug naar mama,’ zegt hij beslist. ‘Nooit meer.’

Vader schuift de kruk dichterbij het bed. ‘Weet je, Boris, vanmiddag ben ik naar het gemeentehuis geweest. Ze kunnen een flat voor mij verzorgen. En wat mijn werk betreft, kan ik zo verhuizen. Ik weet dat de muziekschool iemand nodig heeft.’ Hij legt een hand op Boris’ schouder. ‘Jij moet eerst tot rust komen. Ik zou het fijn vinden als je voorlopig bij mij kwam wonen. Als alle moeilijkheden zijn opgelost, zien we wel weer verder. Ik heb het met je moeder besproken. Ze vond het zelf ook het beste. Wat mij betreft is er geen probleem. Alleen...’

‘Wat?’

Vader kijkt Boris aan. ‘Jij moet het ook willen, natuurlijk. Dat is het allerbelangrijkste. Ik heb je zo lang niet gezien. Dat is niet alleen de schuld van je moeder. Ik had veel doortastender moeten zijn. Het spijt me, Boris, ik wil het heel graag goedmaken.’

Boris kijkt in het lieve gezicht van zijn vader. Die warme

blik die hij zo lang heeft gemist. En dan begint hij zomaar te huilen. Vader gaat op de rand van het bed zitten. Zachtjes streelt hij Boris' wang. Als Boris is uitgehuild, ziet hij dat zijn vader ook tranen in zijn ogen heeft.

‘Denk er maar eens rustig over na, jongen. Het is ook allemaal een beetje veel voor je. Misschien moet je eerst even gaan slapen. Vanavond komt je moeder ook nog op bezoek.’

‘Nee, ik wil niet slapen,’ protesteert Boris. ‘Ik wil dat jij over ons vertelt, over ons tweetjes in het nieuwe huis.’ Er verschijnt een ondeugend lachje om zijn vaders mond. ‘Over ons drietjes zul je bedoelen.’

‘Heb je een vriendin?’ vraagt Boris.

Vader schudt zijn hoofd. ‘Een vriend. Je vindt hem vast lief. Ik zal je een foto laten zien.’ Hij doet zijn portefeuille open en haalt er een foto uit. ‘Nou, is het geen scheetje?’ ‘Een hondje!’ roept Boris blij. ‘Ik ben dol op honden. Hoe oud is hij?’

‘Dat weet ik niet precies. Volgens de dierenarts is hij een jaar of vier. Een jaar geleden kwam hij zomaar aanlopen. Ik heb overal briefjes opgehangen, maar niemand reageerde. Toen heb ik hem maar gehouden. Misschien smokkel ik hem morgen wel mee naar binnen.’

Boris schiet in de lach. Opnieuw bestudeert hij de foto. ‘Wat een geinig beestje, zeg. Hoe heet hij eigenlijk?’

‘Boris,’ antwoordt zijn vader.